Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!

BOLŞEVİK devrim

SÜRELİ MARKSİST-LENİNİST YAYIN ORGANI (TÜRKİYE)

EGEMEN SINIFLARIN MECLİSİ ERKEN SEÇİM KARARI ALDI... SEÇİME KATILAN PARTİLERİN HİÇ BİRİ EMEKÇİLERİN PARTİSİ DEĞİL, HİÇ BİRİ DEVRİMCİ DEĞİL, HİÇ BİRİ EMEKÇİLER İÇİN OY VERİLECEK PARTİ DEĞİL...

Burjuvazinin seçim sahtekârlığına hayır! Çözüm seçimde değil, çözüm devrimde!

1

eylül · ekim · kasım 2002 · 750.000 tl (kdv dahil)

İçindekiler

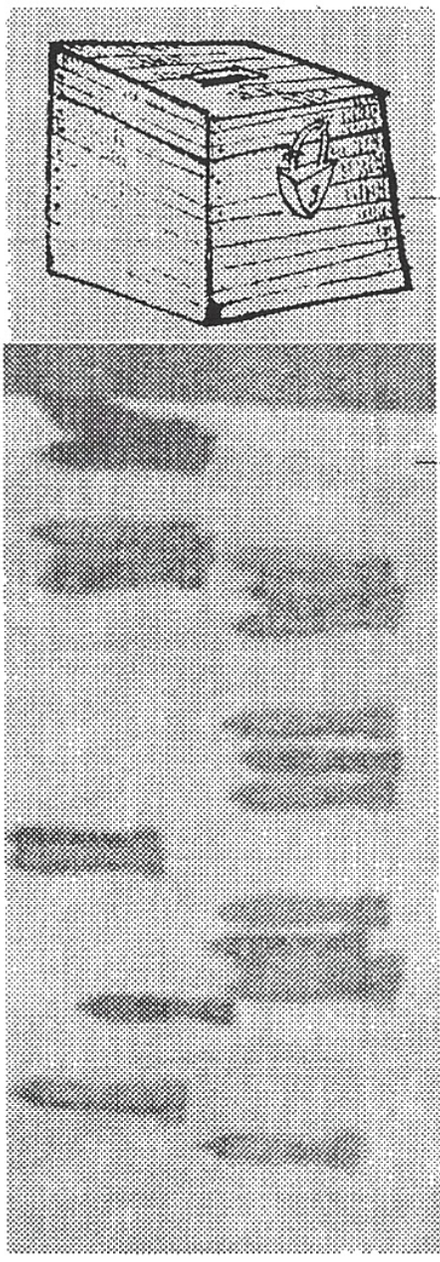

Çıkarken 3

Seçim taktiğimiz üzerine 6

Gerçek barış için emperyalist, gerici, karşıdevrimci savaşlara karşı DEVRİMCİ SAVAŞ! 16

OHAL, BU-HAL=AYNI-HAL 24

İşgalin 28. yılında faşist Türk devleti Kıbrıs'tan defol! 28

Onlar yaşamalı! 34

Türk şovenizminin bakış açısıyla eğitimde kadın-erkek eşitliği! 36

Akşam gezintisi 42

BOLŞEVİK devrim

V.i.S.d.P & Yazışma Adresi:
K. İnan • 12 Rue de Rome, Boite Postale No: 287, 67000 France
İnternet Adresi: http://perso.wanadoo.fr/bolshevik-partisan
E-Mail Adresi: h.inan@wanadoo.fr
Tel. & Fax: 0033 (0) 388 60 74 04
Fiyatı: 750.000 TL, £ 1.50, 3 EURO

Çıkarken

Bu dergiyi eline alanların bir bölümünün bu da nereden çıktı, acaba bir bölünme mi oldu, yeni bir örgüt mü ortaya çıktı sorularını duyar gibi oluyoruz.

Onlara hemen söyleyelim, hayır bir bölünme filan yok, yeni bir örgüt vs. de yok.

Yalnızca bildiğiniz, tanıdığınız Bolşevikler yeni bir yayın organı çıkarıyor.

Her yayın organı bir ihtiyaçtan doğar ve nasıl, ne zaman çıkacağı vb. güce, olanaklara bağlıdır.

Eski, bildiğiniz, tanıdığınız yayın organlarımız yanında yeni bir yayın organı çıkarmamız, Kuzey Kürdistan-Türkiye somutunda bolşevik parti örgütlenmesini bir merkezi partide [Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan-Türkiye)] birleşmiş iki bölgesel Bolşevik Parti [Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan) ve Bolşevik Parti (Türkiye)] olarak hayata geçirme plan ve pratiğimizin ürünüdür...

Bildiğiniz gibi işe 1981'de merkezi parti ile başladık. Bu merkezi partinin merkez yayın organı olarak da Bolşevik Partizan'ı yayınladık, yayınlıyoruz. Bu yayın organımız bir yandan dışa karşı propaganda, ajitasyonun ve örgütlenmenin, diğer yandan içe dönük olarak da partiyi yönetip yönlendirmenin, onun çizgisini ilerletip kavratmanın merkezi aracı oldu.

Partimizin gelişme sürecinde Kuzey Kürdistan-Türkiye'de bolşevik bir örgütlenmenin gerçekte –anda– iki bölgesel parti gerektirdiğini, ulusal sorunda ikili görevin gereklerini en iyi şekilde yerine getirmenin örgütsel alanda bölgesel partiler aracılığıyla çözülebileceğini kavradık; partimiz bu anlayışı kongre kararlarıyla parti çizgisi haline getirdikten sonra; Kuzey Kürdistan'da bölgesel bolşevik partinin yaratılmasında bir hazırlık, bir ön adım olarak Stêrka Bolşewîk yayınlanmaya başlandı. Stêrka Bolşewîk'in yayınlanmaya başlanması ile birlikte, bir zamanlar Stêrka Bolşewîk'in yaptığı işi de üzerlenen Bolşevik Partizan'ın üzerinden, Kuzey Kürdistan'da ve Kuzey Kürdistan'a yönelik bölgesel ajitasyon-propaganda görevi eksildi. Bolşevik Partizan bu durumda hem merkezi partinin, hem de aynı anda Türkiye bölgesinin bölgesel partisinin, yani Bolşevik Parti (Türkiye)'nin merkezi yayın organı işlevini gördü.

Gelinen yerde şimdi bir adım daha atıyor ve Bolşevik Partizan'ın üzerinden, Türkiye partisinin bölgesel ajitasyon-propaganda görevini de alıyor; bu görevi yeni yayın organı olarak biz üzerleniyoruz.

Bu durumda Bolşevik Partizan artık gerçekten her iki bölgesel partinin de ortak temel sorunları konusunda tavır takınan birleşik merkezi partinin yayın organı olacak; bölgesel partiler bölgesel ajitasyon-propagandalarını kendi bölgesel merkezi yayın organları ve uygun diğer araçlarla yürütecekler.

Uygulamada güçlerin bölünmesi, dağıtılması gibi görülebilecek bu uygulama; gerek değişik milletlere mensup marksist-leninistlerin ulusal sorunda üzerlerine düşen görevi doğru araçlarla, doğru biçimde yerine getirebilmesi için, gerekse de Kuzey Kürdistan'ın bugünkü TC'den ayrılma hakkının propagandasının doğru araçlarla yapılmasının, savunulmasının ciddiye alınması halinde, gerçek duruma uygun tek doğru uygulamadır.

Bugünün gerçeği Türkiye Cumhuriyeti denen devletin, Türk olmayan milliyetler üzerinde baskı üzerine kurulu bir devlet olduğu, bu devletin Ermeni ulusunun soykırımı, Kürt ulusunun kendi ka-

derini tayin hakkının alçakça çiğnenmesi ve Türk olmayan tüm milliyetlere ulusal baskı üzerine kurulu bir devlet olduğu gerçeğidir Bu birlik devletinin birliği zor üzerine kurulu bır birliktır, ulusların ve milliyetlerin eşitliği şartlarında kendı rızalarıyla oluşturdukları bir birlik değildir. Bu gerçeğin tespit edilmesini, Türk egemen sınıfları her zaman bölücülük olarak adlandırmışlardır. Eğer bölücülük bır ulusun diğerleri üzerinde egemenliğe karşı olmak ve zoraki birliğe karşı olmak, bu zoraki birliğin yıkılmasının kaçınılmaz olduğunu savunmak ve bunun için de çalışmaksa, evet biz bolşevikler bölücünün dik âlâsıyız!

Fakat eğer sorun bütün uluslardan, milliyetlerden işçi sınıfının ve emekçilerin birliğini savunmaksa, o zaman biz bölücü değil, birleştiriciyiz! Biz, işçilerin emekçilerın yalnızca Kuzey Kürdistan ve Türkiye'de değil, bütün dünyada mılliyet sınırlarını aşarak bırleşmesinden yanayız. Bu ise ancak ulusal baskının olmadığı, ulusların ve milliyetlerin eşit olduğu, bunlar arasındaki ilişkilerin eşitler arasında bir ilişki olduğu bir dünyada mümkündür. Biz bu yüzden bu dünyaya giden yolda önce ezilen ulusların, ezilen ulus olma konumlarının ortadan kaldırılmasından yanayız. Bu somut olarak bugünkü Türkiye şartlarında Türk komünistleri için önce Kürt ulusunun ayrılma hakkının kayıtsız koşulsuz savunulması anlamına gelir. Bu yüzden de Kuzey Kürdistan'da komünistlerin kendi bolşevik partılerine sahip olmaları, bu partinin Bolşevik Parti (Türkiye) ile çok sıkı işbirliği içinde olması –çünkü yıkılacak düşman birdır: TC devleti!– kaçınılmaz bir gerekliliktir. Sıkı işbirliğinin örgütsel ifadesi de ortak birleşik merkezi parti içinde birleşmektir.

İşte bizim bugün attığımız, Bolşevik Parti (Türkiye) için, onun bölgesel ajitasyonu-propagandası için ayrı bir yayın organı çıkarma adımı, bu anlayışın pratiğe yansıtılmasının bir adımıdır.

Biz bu adımı ancak bugün atabiliyoruz. Kuzey Kürdistan-Türkiye'de bu adım, aslında geç kalmış bir adımdır. Gerek objektif durumun ve gerekse de marksist-leninistler açısından çok uluslu devletlerde halkların kardeşliğini gönüllülük temelinde sağlamanın gereklerinin dayattığı bu adım aslında, durum doğru kavransaydı çok daha erken atılması gereken bir adımdı

Biz kendi açımızdan attığımız bu gerçekten tarihi adıma, adım adım yaklaştık. Bizim sorunun çözümünün teorik olarak nasıl olacağını görmeye başlamamız, 3. Kongre ile 4. Kongre arasındaki dönemde oldu, daha sonra düşüncelerimizi tartışma içinde olgunlaştırdık. Pratiğe uygulama bağlamında ise sorun imkân sorunuydu Ve geldiğimiz yerde imkânları sonuna dek zorladığımızda artık somut adım atılması noktasına vardığımız değerlendirmesini şimdi yaptık. Bunu bir dizi oportunistin hâlâ "ülkede yoksunuz" avutmaları içinde kendini ve kitlelerını kandırdığı; egemen sınıfların ise güya bize karşı operasyon düzenleyip, bizi çökerttiğini ilan ederek ilgisiz insanları yönetici diye gösterip kendini ve kıtleleri kandırdığı bir ortamda yapmamız daha bır anlamlı. Bu adımla bir kez daha, "Varız ve gelişiyoruz ve devrim ergeç Bolşevık Partı önderliğinde birleşen emekçilerin eserı olarak zafer kazanacaktır!" iddiamızı yinelıyor, vurguluyoruz!

Aslında TC'de, iki ayrı bölgesel partı düşüncesi, eğer SBKP (B) deneyimi doğru ele alınsa, Türk milliyetçiliğine onda olmayan çok özel ilericilik yüklenmese, ilk gelişme işaretlerini veren Kürt mılli hareketi en başından itibaren ve esas olarak ilerıci genç Türk devletine karşı emperyalizmin kışkırttığı toprak ağalığının ve dinci gericiliğin provokasyonu vb. olarak değerlendirilmese, daha TKP'nin ilk yıllarından itibaren Kürt meselesine onun ağırlığına uygun bir değer verilen bir örgütlenmeye gidilse... kuşkusuz komünist ve devrimci hareket bugün olduğu yerlerden çok başka yerlerde olabilirdi. Fakat olmadı. TKP Türkıye'de milli mesele bağlamında pratikte Türk milliyetçiliğine karşı tutarlı komünist bir tavır sergileyemedi Kürt ulusal hareketi nüve halindeyken de, Türkiyeli komünistlerin hep kuşkuyla baktıkları bır

hareket olarak gelişti ve bu her iki alanda da devrimci gelişme açısından zaafları beraberinde getirdi.

İbrahim Kaypakkkaya yoldaş, TKP'nin bu konudaki yanlış çizgisine komünist eleştiriyi yönelten ilk komünist oldu. Buzu kırdı.

İbrahim Kaypakkaya yoldaş Kürt ulusunun varlığını ve onun ayrılıp ayrı devlet kurma hakkını kayıtsız koşulsuz savunmanın komünist görüş olduğunu ortaya koyarken, onun döneminin diğer devrimcileri hâlâ objektif olarak TKP'nin –TC'de ulusal sorun konusundaki– konumlarında duruyordu. THKO'nun önderleri evet Türk ve Kürt halkından söz ediyorlar ve fakat kendilerini Atatürk'e ihanet etmiş Amerikancı egemenlere karşı "İkinci Kurtuluş Savaşı"nın savaşçıları olarak görüyor, 1961 Anayasasını devrimci bir anayasa olarak savunuyorlardı. THKP/C'nin önderleri esasta THKO'nun önderleri ile aynı konumda idiler. İbrahim Kaypakkaya'nın yollarını ayırdığı Şafak revizyonizmi bu konuda diğerlerinden pek farklı değildi, yalnızca görüşlerini biraz Mao Zedung Düşüncesi cilasıyla örtme konusunda diğerlerinden ayrılıyordu. Daha sonra Kuzey Kürdistan'da Kürt milli sorununun esas örgütü haline gelecek olan PKK bu dönemde henüz ortada yoktu, onun sonraki kurucuları bu dönemde var olan Türkiye devrimci örgütleri içinde çalışıyordu. İbrahim Kaypakkaya Kürdistan konusunda Türkiye komünist hareketinin büyük yanlışını ortaya koyduğu dönemde, Abdullah Öcalan Türk şovenisti Şafak revizyonizminin bildirilerini dağıtıyordu. Burada kimse gençlik vb. açıklamasına girmesin. Sözünü ettiğimiz tüm insanlar aynı yaş grubunun insanlarıdır.

Esasında bizim bugün hayata uyguladığımız, İbrahim Kaypakkaya'nın 1972'de savunduğu görüşlerin mantıki sonucudur. Eğer Kürt ulusu ulus olarak, Kuzey Kürdistan bölge olarak ayrılma hakkına sahipse, Kuzey Kürdistanlı komünistlerin kendi bölgesel partilerinde örgütlenmeleri ve Kuzey Kürdistan'da emekçilerin haklarını Kuzey Kürdistanlı komünistler olarak savunmaları doğru olan, mantıki olan şeydir. Bizim gerek dünya komünist hareketinin tecrübelerinden yola çıkarak, gerekse TC somutundan yola çıkarak vardığımız sonuç budur. Bu yayın organı buna bağlı olarak bir parti içinde birleşmiş iki bölgesel ayrı parti anlayışının pratikte şimdiye kadar eksik kalmış adımlarından biridir.

Bugün, 1981'de yollarımızı ayırdığımız ve TKP/ML'nin devamı olduğunu iddia eden parti ve gruplar, gelinen yerde de hâlâ İbrahim Kaypakkaya'nın 1972'de ortaya koyduğu görüşleri bir adım ileri götürme durumunda değillerdir. Yaptıkları hep mirastan yeme, en iyi halde yerinde saymadır. Geliştirdikleri İbrahim'in doğruları değil, onda ikincil olan kimi yanlışlardır. Onlar Mao Zedung Düşüncesi adına savunulmuş kimi yanlışları Maoizm adı altında sistemleştirip savunmayı İbrahim Kaypakkaya'yı savunma olarak kavrıyor ve uyguluyorlar!

Biz İbrahim Kaypakkaya'nın açtığı yolda, yolumuza devam ettik, ediyoruz. Bizim dışımızda İbrahim Kaypakkaya'yı savunduklarını iddia eden, kendilerine "maoist" diyen parti ve gruplar, TKP/ML'nin kuruluşunun 30. yılını kendi kısır döngülerine övgü yaptıkları tantanalarla kutluyor; biz ise İbrahim yoldaşın yeniden kurduğu proletarya partisinin inşasını bir adım daha ilerleterek kutluyoruz.

"Bolşevik Devrim" bizim açımızdan Türkiye'de proletarya partisinin yeniden kuruluşunun 30 yıldönümünü karşılamadır da aynı zamanda.

O, "Bolşevik Devrim" sözüdür!

O sözün yerine getirilmesi için "yeni bir adım daha"dır!

Bu yolun sonunda er geç zafer, er geç kurtuluş var...

Bu yolun sonunda sömürüsüz bir dünyada ulusal sınırları aşmış emekçilerin birliği var!

1 Eylül 2002 ■

Seçim taktiğimiz üzerine...

Egemen sınıfların meclisi erken seçim kararı aldı. Hükümet ortaklarından MHP'nin önerisi üzerine toplanan meclis 31 Temmuz'da yaptığı gerçekleştirdiği 123. birleşiminde 3 çekimser ve 62 red oyuna karşı, 449 kabul oyuyla "TBMM genel seçimlerinin yenilenmesini ve seçimin 3 Kasım Pazar günü yapılmasını" karara bağladı.

Seçim kararı hükümetin –kısa süre önce parçalanan– DSP kanadının itirazlarına rağmen, büyük çoğunlukla alındı.

Karar 2 Ağustos tarihli resmi gazetede yayınlandı. Daha sonra Yüksek Seçim Kurulu tarafından seçim takvimi belirlenerek ilan edildi.

Seçim takvimi 7 Ağustos'tan itibaren işlemeye başladı.

DURUM HÂLÂ NET DEĞİL...

Seçim kararı alındı, seçim takvimi işlemeye başladı, partiler seçim kampanyalarına daldılar ve fakat hâlâ seçimin 3 Kasım'da olup olmayacağı, olacaksa hangi seçim kanunuyla yapılacağı, seçim ittifaklarının resmen mümkün olup olmayacağı, olması halinde kimin kimle ittifak yapacağı tam olarak açık değil. Egemen sınıfların meclisinden seçim kararı çıktı çıkmasına ama daha şimdiden onların parti ve siyasetçilerinin bir bölümü başka çözümler konusunda senaryolar üretip, girişimlerde bulunuyor.

Bunun iki temel siyasi nedeni var:

Birinci neden Avrupa Birliği (AB); AB ile üyelik görüşmeleri konusunda bu yıl Aralık ayında yapılacak AB toplantısında Türkiye'nin üyeliğinin takvime bağlanmasının da görüşülmesi için AB'nin talep ettiği uyum yasalarından meclisteki partiler arasında kavgalı/tartışmalı olanlarla ilgili gelişmeler...

Bilindiği gibi aylardır, hatta yıllardır üzerinde tartışılan idamın kaldırılması ve anadilde yayın ve eğitim adı verilen, gerçekte Türkiye'de Türk olmayan milliyetlerin dilinin –öncelikle de Kürtçenin– özel dil okullarında öğrenilmesi/öğretilmesinin ve RTÜK denetiminde Kürtçe yayın yapılmasından başka bir şey olmayan konuda hükümet partisi ve DSP'nin bölünmesinin ertesinde meclisin en büyük partisi haline gelen MHP kesin olarak karşı tavır koyuyor, hükümetin bozulması tehdidi ile bu yasaların meclis gündemine gelip çıkarılmasını engelliyordu.

Egemen sınıfların kurtuluşu, demokrasiyi, iyi olan her şeyi AB üyeliğinde gören kesimi, Ecevit'in hastalığından da yola çıkarak Ecevitsiz ve MHP'siz bir hükümetle AB uyum yasalarını çıkarmak için bir kampanya başlattı. Bu kampanya ile DSP parçalanıp YTP kuruldu. Fakat MHP'nin erken seçim tavrı takınmasıyla ve tarih adlandırmasıyla var olan hükümetin ortak paydası AB'nin taleplerini yerine getirmek olan bir hükümet oluşturma ve seçimlere dek bununla idare etme oyunu bozuldu. Fakat diğer yandan erken seçim kararının alınmasıyla birlikte MHP'nin elindeki hükümeti bozarız tehdit kozu da ortadan kalkmış oldu.

Bu ortamda AB lobicilerinin gerçekten olağanüstü çabasıyla meclis yine olağanüstü toplandı ve neredeyse 24 saatlik bir maraton oturumda çoğunlukla AB'nin talep ettiği uyum yasalarının kavgalı olanlarını geçirdi

Bu AB'ci çoğunluğun içinde ANAP ve DSP'den koparılan YTP, DSP'nin önemli bir bölümü, DYP, AKP'nin önemli bir bölümü, SP'nin önemli bir bölümü yer aldı.

Bu durumda AB'ciler açısından, var olan hükümetin seçimler yoluyla hükümetten uzaklaştırılarak, yerine AB'ci çoğunluğa sahip bir meclis ve bir hükümet oluşturma, bunun için erken seçim talep etme gerekçesi ortadan kalktı. Öyle ya uyum yasaları bizzat bu meclis tarafından çıkarılmış, meclisin çoğunluğunun AB'ci olduğu resmen tasdik edilmişti. Aslında her ne kadar halkın büyük çoğunluğunun da AB'den yana olduğu kamuoyu yoklamaları aracılığıyla söyletiliyorsa da, yine de seçimlerden çıkacak mecliste, aslında 2004'e kadar seçilmiş olan meclisteki büyüklükte bir AB'ci kanadın yer alacağının garantisi yoktu. Bu durumda acaba bu meclisle bir süre daha devam edip MHP ve Ecevit dışında bir hükümet projesini hayata geçirmek için yeni girişimlerde bulunmak doğru olmaz mıydı? AB uyum yasalarını çıkaran çoğunluk, var olan –ve şimdi seçim hükümeti olarak var olan– hükümeti güvensizlik oyuyla yıkıp, yerine AB'ci bir hükümet kurup, alınan AB uyum yasalarının uygulanma işine başlayıp, bu arada yeni seçim yasaları vb. de çıkarıp, daha hazırlıklı bir seçime gitse daha iyi olmaz mıydı? Artık "AB treni kaçıyor, o yüzden mümkün olan en kısa sürede erken seçim" gerekçesi ortadan kalkmış, hatta bu gerekçe seçimin erken yapılmamasının daha iyi olacağının gerekçesine dönüşmüştü.

İkinci neden; partilerin ve siyasi kastın içinde yer alanların gidip de gelmeme korkusudur. Seçim anketleri, kamuoyu yoklamaları bugün mecliste yer alan partilerin küçümsenmeyecek bir bölümünün bugünkü seçim yasalarıyla gidilecek seçimlerde "Giden tez geri dönmez" türküsünü söyleme durumuna girebileceğini, % 10 barajına takılabileceğini göstermektedir. DSP ve SP için bunların % 10 barajlı bir siçimde baraj altında kalacakları bütün anketlerden çıkan sonuçtur. ANAP da medyanın tüm parlatme çabalarına rağmen % 10 barajının 5-6 puan gerilerinde görünmektedir. Anketler meclisteki partilerden DYP'yi ve MHP'yi baraj civarında göstermektedir. CHP de öyle görünmektedir. Mecliste yer alan ve seçime nasıl gireceği hâlâ açık olmayan YTP'nin ne yapacağı belli değildir. Her halükârda medyanın bu partiyi kurtarıcı ve yeni olarak gösterme çabalarıyla, bu partiyi umut haline getirme operasyonu pek tutmuşa benzemiyor. Bu parti bir türlü barajı aşsa bile –ki bu bile anda garanti değil!– büyük bir oy patlaması vb. yapacak gibi görünmüyor. Son anda DSP istifacılarının birinin transferiyle mecliste temsil edilme hakkını kazanan CHP "sol"da baraj civarında dolaşan parti olarak görünüyor. Anketlerin üzerinde birleştiği ortak bir nokta da Kemalist siyaset mühendislerinin RP'yi yasaklamasıyla ortaya çıkan iki partiden biri olan AKP'nin baraj sorunu olmayan tek parti olduğu ve seçimden birinci çıkacak parti olacağıdır. Bu parti ile kendini izleyen partı arasında anketlere göre büyük fark var. Bir de HADEP var. HADEP'in Kuzey Kürdistan illerinde birinci parti olduğu kesin, bu partinin İstanbul, İzmir, Kocaeli, Bursa gibi sanayi merkezlerinde de oylarını bir kaç puan arttırması şartlarında % 10 barajına yaklaşması mümkün görünüyor. Her halükârda HADEP Kürdistan'da MHP ve belki DYP dışındaki tüm partiler için iyi bir ittifak partisi olarak görünüyor.Tüm bu olgular şimdi tabii öncelikle baraj sorunu

Sömürü düzenine karşı olan herkesi seçimlerde bizim gibi davranmaya, boykota çağırıyoruz!

olan partileri kara kara düşündürüyor. Anda birinci ve ikinci parti olarak görünen AKP ve MHP'nin AKP'nin patronajlığında hükümet kuracak bir çoğunlukla seçimlerden çıkması olasılığı küçümsenecek bir olasılık değil. Hatta teorık olarak bugünkü seçim sistemıyle –diğer partilerin çok önemli bir bölümünün % 10 barajına takılması şartlarında– tek başına hükümet olacak sayıyı bile yakalaması mümkün Ecevit, erken seçime karşı çıkarken, seçim sonrası için AKP'nin birinci parti olduğu, "bölücü" HADEP'ın de (!) –Ecevit HADEP'e çok haksızlık ediyor! HADEP bölücü değil, Kürt liberal burjuvazisinin faşist TC'ye entegre olmayı savunan; kurtuluşu, özgürlüğü, demokrasiyi, insan haklarını AB'den bekleyen partisi– güçlü bir grupla parlamentoya girdiği bir öcü senaryosu çizip, "Türkiye'nin rejimın ötesinde sorunlarla karşılaşabileceği" uyarısında bulunuyor Andaki durum bir yandan ideolojik kemalist siyaset mühendislerını, diğer yandan burjuvazinin AKP dışındaki partilerini "Acaba erken seçim kararı almakla hata mı ettik?", "Acaba seçimleri biraz geri atıp, AB'ci bir hükümetle yeni seçim yasaları çıkarıp, ittifaklar kurup seçimlere öyle 'hazırlıklı' gitsek daha ıyi olmaz mı?" vb. sorularını sormaya itiyor.

Andakı durum öncelikle sağ ve sol merkez partilerini ittifak arayışlarına ıtiyor. İttifak arayışlarında 57. hükümette IMF müfettişi olarak adeta 4. koalisyon ortağı olan "ekonominin patronu" Kemal Derviş baş rollerden birini oynuyor. Önce DSP'nin bölünüp, YTP'nin ortaya çıkışında önemli bir rol oynayan ve YTP ile birlikte hareket ettiğini, edeceğini açıklayan Derviş, ABD seyahatinden sonra, "4 Kasım'da ortaya çıkacak tablo çok önemli... Ekonomik "istikrar" programının- siz IMF ve Dünya Bankasının Türkiyeye dayattığı programı okuyun- uygulanması için istikrarlı bir siyasi irade gerekli. Bunun için geniş bir ittifak gerekli. Ben bunu gerçekleştirmeye çalışacağım." demeye ve güya "sol"u bırleştirme turları atmaya başladı. Ancak bundan bir sonuç çıkmadı. ANAP Başkanı Mesut Yılmaz sağda bırlık arayışlarına girdi. Kanlı bıçaklı olduğu Çiller'e birlik önerdi. Çiller ıse, "Birlığı seçmen sağlamalı, bunun da yolu iki turlu seçimdir." diyerek, iki turlu seçim öngören seçim yasası değişikliği yapılmasını önerdi. Bu arada ANAP küskünlerinden Mumcu, ANAP eskilerinden Saadettin Tantan'la, Ankara Belediye Başkanı İ.Melih Gökçek'le merkez sağda yeni bir oluşumun zeminini yokladı. Cem Uzan'ın "Genç" Partisi, Hasan Celal Güzel'in partisini satın alma yoluyla "güçlenmeye" çalıştı. YTP "solcu" olmadığını söyleyerek, sol ve sağ merkezi bırleştırmeye soyundu. İlk adımda merkez sağı birleştirmek için ABD'den ithal edilen Bayar'la anlaştı, ittifak açıklaması yaptı. SHP'den de bu ittifak içinde yer alabileceği açıklaması geldı. CHP İsmail Cem'i, Derviş'i ve "bütün sosyaldemokrat sol"u kendi çatısı altında birleşmeye çağırdı. Pişkinsüt'ten bu çağrıya olumlu cevap geldi CHP'nin çağrısını olumlu bulduğunu açıklayan Derviş, bu çağrıya olumsuz tavır takınan YTP'ye

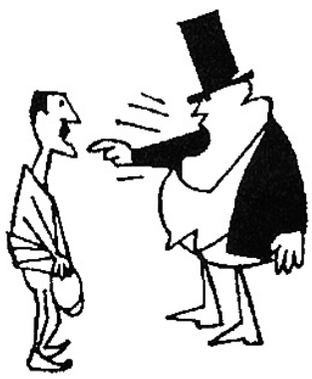

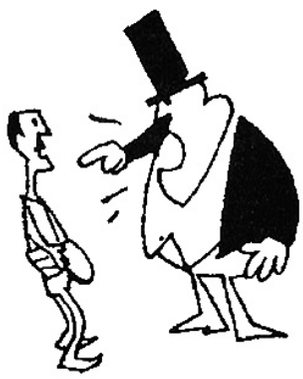

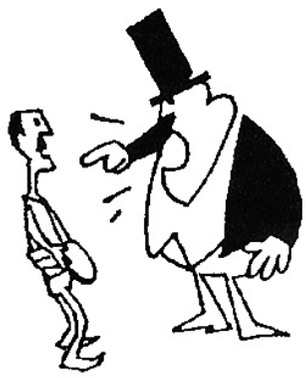

gitmeyeceğini açıkladı. Kendisinin "sosyaldemokrat solun" birleşmesi için çabalarını sürdüreceğini açıkladı. HADEP, ÖDP, EMEP aylardır daha solda bir birlik çağrısı yapıp duruyor. Yani kısacası ortalık toz duman içinde ve bu toz duman içinde herkes birlikçi, ittifakçı görünüyor. Ancak henüz YTP / DTP ittifakı dışında açıklanmış bir ittifak yok. Bu ittifak da gerçekteYTP açısından YTP'nin seçime katılma için gerekli ön şartları yerine getirememesi halinde seçime girebilmesinin hukuki şartlarını yerine getirme, DTP açısından ise sıfır olan seçilme şansını ittifak içinde artırma aracı... Kuşkusuz bu ittifak uzun vade açısından Türkiye'de burjuvazinin, batı Avrupa emperyalizmi işbirlikçisi kanadının liberal partisine doğru gelişmenin potansiyelini de içinde taşıyan bir ittifak. Bu yönde bir gelişme olup olmayacağı tabii önemli ölçüde seçim sonuçlarıyla da belirlenecek.

Halin böyle olduğu bir durumda, aslında AKP ve MHP dışındaki tüm partiler açısından seçimin 3 Kasım'dan daha sonra yapılması daha avantajlı görünmektedir. Kaldı ki, MHP açısından açık Avrupacı ve MHP'nin dışlandığı bir hükümete karşı "tek muhalefet partisi" olacağı bir dönem ona seçim avantajı sağlayabilir. AKP açısından ise Tayyip Erdoğan'ın durumu, 3 Kasım'da yapılacak bir seçim açısından oldukça kritik görünüyor.

Önce Anayasa Mahkemesi'nin Tayyip Erdoğan hakkında aldığı, onun parti kurucusu olamayacağı yönündeki kararı var. Bu karar uyarınca Erdoğan'ın 19 Ekim 2002'ye kadar kurucu üyelikten ayrılması, dolayısıyla başkanlıktan da ayrılması gerekiyor. AKP, bunu tüzüğünde yer alan "Parti üyesi olmayan biri de genel başkan seçilebilir" hükmüne dayanarak, Tayyip Erdoğan'ı Kurucular Kurulu kararıyla dışardan genel başkan seçerek aşmayı planlıyor. Ancak böyle bir durumda kemalist siyaset mühendislerinin istek ve talepleri doğrultusunda savcılıkların harekete geçip, yeni bir hukuki süreç başlatacakları kesin gibidir. Böyle bir sürecin başlatılması AKP'nin Tayyip'in başkanlığında seçimlere katılmasını engelleyemez, fakat seçmene bu partinin yasaklanabileceği mesajının verilmesine yarar.

Seçim yoluyla bu düzene karşı olduğunu göstermenin en iyi yolu hiç bir partiye oy vermemektir!

İkinci olarak ise bu seçime milletvekili adayı olarak katılabilmek ve seçilebilmek için Tayyip Erdoğan'ın adaylığının Yüksek Seçim Kurulu (YSK) tarafından kabul edilmesi, deyim yerindeyse Tayyip Erdoğan'ın YSK'dan onay/vize alması gerekiyor. Bilindiği gibi Tayyip Erdoğan hakkında alınmış ve onun milletvekilliği seçilmesini engelleyen bir mahkumiyet kararı var. Tayyip Erdoğan'ın Diyarbakır Devlet Güvenlik Mahkemesi'ne yaptığı "adli sicil kaydının silinmesi" talebi de red edildi. Bu durumda TCK ve CMUK'a göre ancak karar üzerinden üç yıl geçtikten sonra Erdoğan mahkemeye başvurarak "memnu haklarının iadesini" talep etme hakkına sahip. Bu süre ise 20 Ocak 2003'te doluyor. YSK'nın elinde onun milletvekilliğini engelleyebilmek için –seçimin 3 Kasım'da yapılması şartlarında– yeter hukuki gerekçe var. Bu yüzden AKP açı-

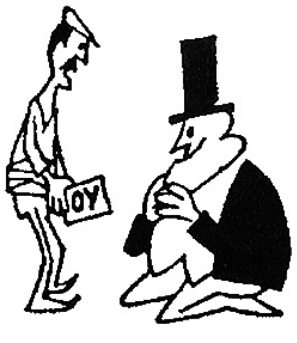

sından seçimin 2003'ün 20 Ocak sonrasında yapılması 3 Kasım'da yapılmasından daha uygun görülebilir.

Diğer yandan meclisin 1 Ekim'de toplanacağı kararı var. YSK açıkladığı ve yürüyen seçim takvimine göre aday listeleri bu tarihten daha önce kesinleştirilerek açıklanmış olacak.

Bunun olduğu şartlarda bütün partilerden şu an milletvekili olup da, aday listelerinde yer almayan veya seçilme şansı olmayan sıralarda yer alanların "isyancıları" oynayıp, "pişmiş aşa su katmaya" çalışmaları kaçınılmazdır, her seçim öncesinde yaşanmıştır, bu seçim öncesinde de gürültü kopacaktır.

"Vatanın yüksek menfaatleri" (siz gidip de gelme şansı sıfır olan ve bunu gören "küskünlerin" menfati ve intikam duygusu okuyun!) erken seçim kararının kaldırılmasını, ertelenmesini vb. gerektiriyor diye müracaat edenler, bu konuda meclisin toplanıp karar almasını isteyenler olacaktır. Küskünlerin sayısı ne kadar artarsa –ki bu sayının epeyce olacağı görülüyor– bunların meclisi toplama şansı da o kadar artacaktır. Bu küskünlerin menfaatleri ile seçimin daha ileri bir tarihte yapılmasını çıkarlarına uygun gören kimi partilerin çıkarları birleşirse, seçimin geri atılma ihtimali de vardır. Bu kuşkusuz şu anda küçük bir olasılık olarak görünmektedir, ama yine de bir olasılıktır.

Yani baştan söylediğimiz gibi, seçim kararı evet alınmış, seçim takvimi işlemeye başlamıştır, fakat hâlâ:

— Seçimin 3 Kasım'da yapılıp yapılmayacağı;

— Hangi seçim yasalarıyla seçime gidileceği;

(Seçim kanununda hiç bir değişiklik yapılmadan mı gidilecek seçime, yoksa değişiklik yapılacak mı?

Değişiklik yapılacaksa;

* % 10 barajı kalacak mı, yoksa baraj geri mi çekilecek, çekilecekse nereye kadar çekilecek?

* Seçim ittifaklarına –seçim öncesi– yasal olarak izin veren düzenlemeler yapılacak mı?

* İttifaklara izin veren yasal düzenleme yapılırsa, % 10 barajı ittifakın tümü için mi geçerli olacak?

* Seçimler şimdiye kadar olduğu gibi bir turlu mu, yoksa iki turlu mu yapılacak?

* İki turlu seçim yapılırsa, ikinci tura kaç aday katılacak? vs. vb.)

— Hangi partilerin, hangi partilerle ittifak yaparak seçime gireceği...

henüz netleşmiş değil.

Seçime İki buçuk ay zaman var. Fakat hemen her konuda belirsizlik sürüyor.

SEÇİME KATILACAK PARTİLER...

Yüksek Seçim Kurulu'ndan yapılan açıklamaya göre, 3 Kasım seçimlerine katılma hakkı olan 23 parti var.

Bu partiler alfabetik sırayla şunlar:

1. Adalet ve Kalkınma Partisi (AKP)

Bu parti siyasi İslamın legaldaki esas partisi olma durumunda. RP'nin yasaklanmasından sonra, Tayyip Erdoğan'ın önderliğinde kuruldu. Parti kendisini radikal İslami söylemden mümkün olduğunca uzak tutmaya, merkez sağın oylarını da çekmeye çalışıyor. 1950'lerdeki DP'nin, 1983'teki Özal çizgisinin siyasi artçısı olarak görünmeye özen gösteriyor. Kamuoyu yoklamaları seçmenin küçümsenmeyecek bir bölümünün bu partinin "yeni"lik iddiasını ciddiye aldığını gösteriyor. Burjuvazinin ideolojik kemalist kesimi bu partinin gücünden rahatsız. Bu rahatsızlığı en açık dile getiren ordu. Yargı yoluyla partinin önünün kesilmesi için her şey yapılıyor. Bunun yanında sıyaseten de hemen herkesin ittifakçı kesilmesinde bu partinin birinci parti görünmesinin ve önünün kesilmek istenmesinin de payı var.

2. Anavatan Partisi (ANAP)

Gelinen yerde AB işbirlikçilerinin has partisi rolüne soyunmuş durumda. Medyanın büyük bölümü tarafından cilalanmasına rağmen % 10 barajının çok altında dolaştığı görülüyor. Onun için

ittifak arıyor.

3. Aydınlık Türkiye Partisi (ATP)

Tuğrul Türkeş'in faşist partisi... Seçimlerde rolü sıfır. Ancak BBP ile ittifaka girerse, MHP'nin oylarından çok küçük bir bölümünün daha sayılmayan yüzde içinde yer almasına yarar.

4. Bağımsız Türkiye Partisi (BTP)

Adı var, kendi yok. Seçimlerde bir önemi yok.

5. Büyük Birlik Partisi (BBP)

"Sivil" Türkçü açık faşist partilerden, MHP sonrasında en "büyüğü". Fakat bu "büyüklük" % 1-2 arasında bir oy potansiyelinde ifadesini bulan bir büyüklük. Herhangi bir ittifak içine girmezse, bir dahaki mecliste yer alma şansı yok.

6. Cumhuriyet Halk Partisi (CHP)

Atatürk tarafından kurulmuş olmakla övünen, gelinen yerde "çağdaş" sosyaldemokrat olma iddiasında. Geçen seçimlerde % 10 barajının az altında kaldığı için meclise giremeyen CHP şimdi "sol"da birliğin adresi olarak kendini gösteriyor. Kendini bugünkü sistemin garantisi olarak görüyor. Bu kez "sol"un meclisteki esas partisi olacağa benziyor.

Önümüzdeki beş yıl ezilmeniz, sömürülmeniz siyasetinde hangimize onay veriyorsunuz diye soranlara; "Hiç birinize!" deyin!

◆

7. Demokrat Parti (DP)

Bu parti eski Demokrat Parti'nin devamı olarak, onun esas sürdürücüsü olma iddiasıyla kurulmuş bir parti. Seçimde önemi olmayan bir parti.

8. Demokrat Türkiye Partisi (DTP)

Liberal burjuvazinin bir bölümünün "merkez sağı" yeniden bir çatı altında birleştirmek iddiasıyla kurdurduğu parti. Partinin başına bu yıl ABD' den Bayar transfer edildi. Parti YTP ile seçim ittifakı yapacağını açıkladı. YTP-DTP ittifakı liberal burjuvazinin siyasi alanda düşündüğü uzun süreli bir ittifakın başlangıcı ve modeli de olabilir. Bu partinin YTP ile ittifakı AB'cilerin esas partisi olmaya adaydır.

9.Demokratik Halk Partisi (DHP)

Seçimlerde önemi yok bir parti.

10. Demokratik Sol Parti (DSP)

YTP'nin ayrılmasıyla tam olarak yeniden "Ecevitlerin partisi" haline dönüşen, geçen dönemin iktidar partisi. İttifaka girmemesi halinde bir dahaki mecliste olmama olaslığı hiç de küçük değil. Bülent Ecevit'in sağlık sorunları nedeniyle de, seçim kampanyası sırasında "Arap atları gibi sonradan açılması" Ecevit'in boş umudu gibi görünüyor.

11. Doğru Yol Partisi (DYP)

Bir zamanlar "Demirel'in Yeni Partisi" olan DYP, şimdi artık esas olarak Çiller'in patronajlığında ve merkez sağın esas partisi olma iddiasında. Kamuoyu yoklamaları da anda DYP'nin esas rakibi ANAP'tan önde olduğunu gösteriyor. Nasıl ki CHP "sosyaldemokrat sol"u CHP çatısı altında birleşmeye çağırıyorsa, Çiller de "kırat mührü"nü elinde bulunduran DYP çatısı altında birleşmeye çağırıyor. Çiller en "tak-şak"çı başbakan olarak, ABD'nin Irak'a saldırısı sırasında mutlaka Türkiye'nin başbakanı olması gerektiğini, bunun çok önemli olduğunu savunuyor!

12. Halkın Demokrasi Partisi (HADEP)

Halkın Demokrasi Partisi, bu seçimlerde her türlü demokrasi ve özgürlük taleplerının gerçek savunucusu olma iddiasıyla giriyor ve bütün sosyalist ve demokratların oyunu istiyor.

İttifak konusunda da Kürdistan'daki illerde birinci parti durumunda olan bu parti, aslında MHP dışında bütün partilerle ittifaka açık. Gerek programı, gerek seçim programı, gerekse pratiği ile artık çoktan devletle barışmış ve Türkiye'yi güçlendirme programına sahip –ama devletin bir bölümünün hala barışmayı red ettiği– Kürt

ulusal hareketinin legal partisi görünümünde. Reformist. Bu partinin % 10 barajını aşması için iki yol var. Ya meclisteki burjuva partilerinden kritik durumda olanlarından biriyle ittifak yapacak, ya da EMEP ve ÖDP ile ittifak dışında, bütün devrimci sol da gücünü bu parti için seferber edecek. HADEP'in tek başına seçimlere girmesi halinde, geçen genel seçimlerde olduğu gibi % 10 barajına takılması büyük olasılık. İttifak olmaması halinde, Kürdistan illerinde bağımsız adaylarla seçimlere katılması halinde yine de parlamentoya girme şansı vardır.

13. Emeğin Partisi (EMEP)

"Sosyaldemokrat sol"un "solunda" seçimlere katılan legal "sosyalist" partilerden biri. Kendisi "emeğin" partisi olma iddiasında, fakat hem genel programı, hem seçim programı, reformist. AB'ye karşı eleştirisi milliyetçi bakış açısıyla getiriliyor. İttifaklar konusunda Emeğin Partisi'ni birlik adresi olarak gösteriyor. Bu partinin seçimlere ittifaksız girmesi halinde verilen oylar en iyi halde bu partinin seçmen bazında gerçek gücünü/güçsüzlüğünü göstermesi açısından önem taşıyacaktır.

14. İşçi Partisi (İP)

Hâlâ yer yer sosyalizm adına konuşan ve ışçi sıfatını isminin başına yerleştiren bu parti, en azgın ideolojik kemalist partilerden biridir. Şoven milliyetçilik konusunda MHP ile yarışmaktadır. Şoven millıyetçi tavırları nedeniyle MHP'ye gidecek oyların çok küçük bir bölümünun bunlara yönelmesiyle oylarını biraz arttırabilir. Fakat bütün palavralara, iktidara yürüyoruz masallarına rağmen, ittifaksız seçime girmesi halinde % 1-2 partisi olmaktan öteye gidemez. Ordunun sözcüsü gibi davranan, bunu da utanmazca sosyalizm adına yapan bu partiye gerçekte MHP ile ittifak yakışır.

15. Liberal Demokrat Parti (LDP)

Besim Tibuk'un önderliğindeki bu parti, liberal demokrasinin gerçek partisi olma iddiasındadır. Savunduğu görüşler itibariyle "piyasa ekonomisine" her türlü müdahaleye karşıdır. Seçimde oynayacağı rol –alacağı oy bazında– sıfıra yakındır.

16. Millet Partisi (MP)

Adı var kendi yok partilerden biri. Seçimde rolü sıfıra yakındır.

17. Milliyetçi Hareket Partisi (MHP)

Sivil açık faşist partilerin andaki en büyüğü. . 57. hükümet içinde iktidar ortağı idi. Türkiye'deki tüm hükümetler içinde emperyalizmin direktiflerini harfiyen yerine getirme konusunda en uşak hükümetlerden biri olan 57. hükümetin tüm icraatlarında MHP de vardır. Böylece MHP'nin ırkçı, şoven milliyetçiliğinin gerçekte yalnızca Kuzey Kürdistan-Türkiye'de Türk olmayan milliyetlere, en başta Kürt milletine, dışta da ancak dış geçirebildiklerine karşı bir milliyetçilik olduğu; bunların emperyalizm karşısında teslimiyeti dışlamadığı, tersine içerdiği; bu ikisinin birbirini tamamladığı bir kez daha görülmüştür. MHP şimdi seçim kampanyası sırasında kendini yine AB ne karşı "milli çıksarların" esas savunucusu parti gibi göstermeye soyunmuştur. Hükümet partileri içinde seçmen bazında en az yıpranan parti görünümündedir.

18. Özgürlük ve Dayanışma Partisi (ÖDP)

Geçen yıl bölünen, kendi içinde devrime, devrimciliğe biraz yakın olan kesimi parti disiplini adına tasfiye edip, "arınan", "partileşen" bu parti demokrasi ve özgürlük ufku "Avrupa"yla sınırlanmış liberal sol, reformist bir partidir. İttifak konusunda çağrılar yapmaktadır, fakat tabii ÖDP çatısı altında!

19. Saadet Partisi (SP)

RP'nin Erbakancı kanadının partisi. % 10 barajının kalması şartlarında bu partinin bir dahaki meclise temsilci sokamaması olasıdır. Parti, partiye üye olması yasaklanan Erbakan'ı bağımsız aday olarak seçim kampanyalarına katarak güçlenmeyi ummaktadır. Fakat bu Erbakan'ı meclise soksa bile % 10 sınırının aşılmasına yetmeyebilir.

20. Türkiye Komünist Partisi (TKP)

Bu seçimler, Türkiye'de komünist partisi isimli

bir partinin seçime katıldığı ilk genel seçim olacak. Partinin ismi komünist, ama kendisi bildiğimiz modern revizyonizm geleneğinden gelen ve bu geleneğiyle de övünen bir parti. Programında lafta sosyalizm savunulsa da gerçekte reformist. Burjuvazi tarafından bu partinin seçimlerde varlığı zararlı değil, yararlıdır. Onlar böylece Türkiye'de aynı batı Avrupa'daki demokrasilerde(!) olduğu gibi komünist partilerin bile seçimlerde yer alabildiğini gösterip, ne kadar "demokratikleştiklerinin" bir kanıtı olarak göstereceklerdir bu partiyi. Bir de tabii komünistlerin ne kadar küçücük bir desteğe sahip olduklarının ispatı olarak kullanılacaktır seçim sonucu! Biz şimdiden Türkiye'de komünizmin gücünün bu partiye verilecek oylarla ölçülemeyeceğini söylüyoruz. Bu partiye verilen oylar hatta sosyalizm/komünizm adına konuşan revizyonizme olan desteğin bile bir göstergesi değildir. Çünkü seçimlere katılmayan bir dizi başka revizyonist grup da vardır.

Ehven-i şer yönünde kullanılacak her oy egemen sınıfların sömürü sisteminin ilke olarak kabul edildiğinin açıklaması olacaktır.

◆

21. Yeni Türkiye Partisi (YTP)

Bu parti DSP içinde Ecevit'in "sağ kolu" durumunda olan Özkan'ın ve 57. hükümette Dışişleri Bakanlığı yapan İsmail Cem'in önderliğinde kurulan bir AB partisidir! Medya tarafından sağ ve sol liberal akımları birleştirerek "yeni bir siyaset" yürütme iddiasıyla kurulmuştur. Aslında eski işbirlikçi siyasetlerin "yeni" adına piyasaya sürülmesinin bir partisidir. Bütün cilalamalara rağmen şimdilik seçmende beklenen heyecanı yaratmamış görünüyor.

22. Yeniden Doğuş Partisi (YDP)

Bu parti Hasan Celal Güzel tarafından kurulmuş olan parti. Özal çizgisinin gerçek sürdürücüsü olma iddiasında olan bir partiydi. Partinin kısa süre önce yapılan genel kurulunda Cem Uzan bu partiye satın alma yoluyla el koymaya çalıştı. Hasan Celal Güzel bunu hukuken engellemeye çalıştı. Ama bu engelleme yalnızca Cem Uzan'ın parti başkanlığını ele geçirmesini engellemeye yaradı. Parti şimdi Cem Uzan'ın kontrolünde. Onun "Genç Parti"sinin seçimlere girmesinin engellenmesi halinde, Cem Uzan partisinin adayları bu partinin listesinden girecekler seçimlere.

23. Yurt Partisi (YP)

Adı var kendi yoklardan. Seçimde bir rol oynamayacaktır.

* * *

YSK tarafından seçime katılacakları açıklanan ve oy pusulalarında bu sırayla yer alacak bu partiler dışında, mecliste üç temsilcisi olan ve Genel Başkanlığını DSP'den istifa eden Sema Pişkinsüt'ün bulunduğu **Toplumcu Demokratik Parti (TDP)** var. Bu parti "yasanın öngördüğü örgütlenme şartlarını taşımadığı" gerekçesiyle seçimlere parti olarak katılamıyor.

Bunun dışında bu seçimlere katılmak için de kurulan Cem Uzan'ın partisi **Genç Parti (GP)** var. Türkiye'de Berlusconicilik oynamaya soyunan Cem Uzan, partisi GP'nin de seçimlere katılma hakkı kazandığını açıkladı. Bu partinin de ya kendi adıyla ya da seçimlere katılma hakkına sahip YDP adı altında seçimlere katılması sözkonusu.

3 Kasım seçimlerine katılacak partilere baktığımızda görünen şu:

3 Kasım seçimlerinde de işçilerin, emekçi halkın kendi temsilcisi, gerçek bir komünist partisi yoktur. Kuzey Kürdistan-Türkiye'nin bugünkü demokratik maskeli faşist dikktatörlük şartlarında yapılan seçimlerde komünistler –ama yalnızca adı komünist olanlar değil, seçimlere kendi

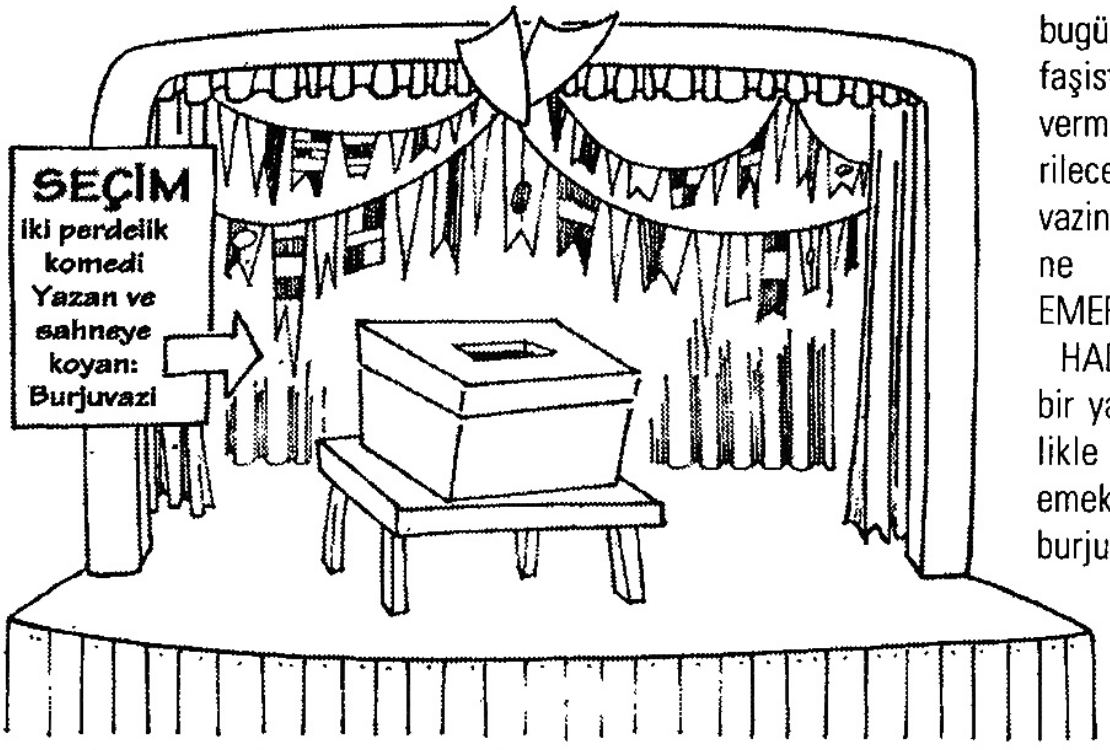

komünist programları ve propagandaları ile katılan; seçimlerde yığınlara, "Eğer burjuvazinin parlamento ahırında dönen dolapları öğrenmek, bu ahırı devrimci, komünist muhalefetin sesini duyurmak için kullanmak istiyorsanız bize oy verin. Kurtuluş seçimle gelmeyecek. Bu sömürücü, Türkçü / şoven, erkek egemen düzen proleterya önderliğinde devrimle yıkıldığında, işçilerin, emekçilerin iktidarı kurulduğunda gelecek. Seçimler, burjuvazinin düzenine demokratik meşruiyet kazandırmak için bir oyun. Bize vereceğiniz oyları biz bu gerçekleri parlamento ahırının kürsüsünden de bağırmak için kullanacağız..." diye katılacak gerçek komünistler– kendi açık kimlikleriyle seçimlere katılma imkânına sahip değildir.

SEÇİME KATILAN PARTİLERİN HİÇ BİRİ EMEKÇİLERİN PARTİSİ DEĞİL, HİÇ BİRİ DEVRİMCİ DEĞİL, HİÇ BİRİ EMEKÇİLER İÇİN OY VERİLECEK PARTİ DEĞİL...

Var olanlar içinde "sosyaldemokrasinin" solunda olduğunu iddia eden; İşçi Partisi'ne oy vermek, pratik siyaseti itibarıyla bugün MHP'ye, ya da açık faşist bir başka partiye oy vermek gibidir. ÖDP'ye verilecek oylar, liberal burjuvazinin reformist siyasetine verilecek oylardır. EMEP de öyle.

HADEP'e verilecek oylar bir yanıyla, bu oylar özellikle Türk milliyetinden emekçilerden gelirse, Türk burjuvazisine karşı, Kürt ulusu üzerindeki milli baskıya karşı çıkmanın da ifadesi anlamına gelebilecek bir olumluluğa sahiptir. Bu bilinçle verilmesi olası oylar bizim açımızdan da değerlidir. Fakat bu olumlu yan yanında ve genel olarak ele alındığında, HADEP'e de verilen oylar da, çözümün bu sistem içinde olduğunu kabul etmenin, reformist / teslimiyetçi bir çizgiye destek vermenin, barışı, özgürlüğü, demokrasiyi AB emperyalistlerinden beklemenin ifadesi olacaktır.

HADEP'in kuyruğuna takılan, reformizme destek anlamına gelen bir seçim kampanyası taktiği yanlıştır.

Biz bu nedenlerle, bu, kendi açık kimliğimiz ve kendi bağımsız propagandamızla katılamadığımız bu seçimlerde de; "Burjuvazinin seçim sahtekârlığına hayır!", "Hepinize, topunuza, sisteminize hayır!", "Biz seçimimizi yaptık: Devrimi seçtik!", "Çözüm seçimde değil, çözüm devrimde!" diyor ve emekçileri, bu düzene karşı olduklarını seçim yoluyla göstermeye çağırıyoruz.

Seçim yoluyla bu düzene karşı olduğunu göstermenin en iyi yolu –gerçek komünist partisine oy verme imkânının olmadığı şartlarda– hiç bir partiye oy vermemektir.

Bu pratik tavır, seçim yapanlara, "Sizin seçiminiz sahtekârlıktır, ben bu sahtekârlığa ortak olmuyorum!" demek anlamına gelir.

Burjuvazinin bütün propogandacıları bu yüzden hep birlikte herşeyden önce, "Seçime ne olursa olsun katılın, kimi seçerseniz, seçin ama mutlaka katılın" propagandası yapıyorlar. Hatta seçime katılmayanlara bu faşist düzen para cezası kesiyor.

Para cezası nedeniyle, seçime hiç katılmamayı doğru bulmayanlara söyleyeceğimiz şu: Seçimde oy kullanarak da bu seçimlere katılmayı reddettiğini göstermek mümkündür. Seçim pusulası üzerine yazılacak "Bolşevik Parti'yi seçtim!", "Devrimi seçtim!" gibi mesajlar; ya da boş oy veya birden fazla yerin işaretlenmesi vb. sonucu oylar geçersiz hale gelir.

Bizim seçim taktiğimiz, seçimlerden egemen sınıfların demokratik meşruiyet iddialarını boşa çıkarmaya yarayan bir sonucu hedefleyen –devrimci isyanla birleştirilmediği için– pasif boykot taktiğidir.

Seçime katılmayanlar artı geçersiz oyların oranı seçimden en büyük parti olarak çıkan egemen sınıf partisinin oylarından ne kadar fazla olursa, seçilmiş olan meclisin meşruiyeti o kadar tartışmalı olacaktır. Eğer katılmayanlar artı geçersiz oy oranı diyelim ki tüm oyların yarısına varırsa, kurulacak hiç bir egemen sınıf hükümeti –bu hükümet meclisteki tüm partilerin ortak hükümeti bile olsa– toplumun çoğunluğunu temsil ediyoruz iddiasında haklı olmayacaktır. Kuşkusuz burjuvazi yine hükümetini kuracak, yine çoğunluk adına yönetecektir. (Bugün genel ele alındığında ABD'nin başında tüm seçmenlerin oylarının % 20'sinin biraz fazlasını kazanmış olan "demokratik" bir başkan, demokrasi adına hüküm sürüp, dünya efeliği yapabiliyor!) Fakat onların demokratik meşruiyet iddialarının ayakları yere basmayacaktır.

Biz bu seçimlerde bu hedefe kilitlenmeli, bunun için çalışmalıyız.

Sonuçta seçimlerde verilecek her geçerli oy, egemen sınıfların "demokratik meşruiyet" hanesine artı olarak yazılacaktır.

Kötülerin içinde daha az kötü olanı seçme (ehven-i şer) yönünde kullanılacak her oy –bugünkü şartlarda– niyet ne olursa olsun, egemen sınıfların sömürü sisteminin ilke olarak kabul edildiğinin açıklaması olacaktır.

Biz sömürücü, Türkçü, faşist düzene karşı olan herkesi, gerçekten demokrasiden, barıştan yana olan herkesi, tüm gerçek antiemperyalistleri, bütün devrimcileri de bizim gibi davranmaya, boykota çağırıyoruz!

Seçimlerde verilecek her geçerli oy, egemen sınıfların "demokratik meşruiyet" hanesine artı olarak yazılacaktır.

◆

İşçiler, emekçiler;

Şimdi size gelip, önümüzdeki beş yıl sizin ezilmeniz, sömürülmeniz siyasetinde hangimize onay veriyorsunuz diye soranlara...

"HİÇ BİRİNİZE!" deyin!

"Biz sömürüye karşıyız, biz sizin sömürücü düzeninize karşıyız, biz sizin haksız gerici savaşlarınıza, milli baskılarınıza, kadınları aşağılayan, ezen düzeninize karşıyız! Üreten biziz, yöneten de biz olmak istiyoruz! Bunun için devrimi seçiyoruz!" deyin...

Bunu bu seçimlerde oylarınızla demenin yolu bu seçimlerde hiç bir partiye oy vermemektir, seçim sahtekârlığına katılmayı reddetmektir!

Elinizdeki silahı sizi ezenlere, sizi sömürenlere karşı kullanın!

15 Ağustos 2002 ■

Kolaj John Heartfield

Gerçek barış için emperyalist, gerici, karşıdevrimci savaşlara karşı DEVRİMCİ SAVAŞ!

GERÇEK BARIŞ DEVRİMLE KAZANILACAKTIR!

"YURTTA SULH, CİHANDA SULH"?!

TC'nin kurucusu M. Kemal Atatürk'ün bu lafı burjuva politikacılarının ağzından düşmez. Onlar bu lafla kendilerinin ne kadar barışsever olduklarını anlata anlata bitiremezler. Fakat onların "barışseverliği" gerçekte büyük bir sahtekârlıktır. TC devletini kuran ve ayakta tutan kurum, bir savaş örgütü, faşist Türk ordusudur. "Türkiye'nin en önemli ihraç maddesi ordusudur" tespitini yapılıyor emperyalist metropollerde.

Ülke ekonomisi çöküntü içinde. 2000 Kasım krizinin hemen ardından, Şubat Mart 2000 krizi ile işçilerin, emekçilerin elindeki ölmeye çok, yaşamaya az olan gelir neredeyse yarıya indi. İşçilerin gerçek ücretlerindeki düşüşler son on yılların en yüksek boyutuna ulaştı. Küçük köylü IMF direktifleri doğrultusunda kelimenin gerçek anlamında mahvedildi. Küçük esnaf iflasa sürüklendi. Borç-faiz-yeni borç sarmalında emperyalist devletlere, para/kredi kurumlarına muhtaç ekonominin patronluğu tam olarak IMF/Dünya Bankası gibi emperyalist kredi kurumlarının doğrudan denetimine geçti. O kadar ki, onlar Dünya Bankası yöneticilerinden, has memurları Kemal Derviş'i "hükümette ekonomiden sorumlu bakan" görevine, hükümetin adeta dördüncü koalisyon ortağı olarak, tepeden inme yerleştirdiler. Şimdi yapılacak erken seçimlerde, daha önce dayattıkları ve adına utanmazca "Güçlü Ekonomiye Geçiş Programı" adını verdikleri programlarını uygulamak için ittifak zorlamaları yapıyorlar.

Onlar tepede tepişir, bu tepişmelerle halkı oyalarken işçiler-emekçiler kan ağlıyor. İşsizlik, yoksulluk kol geziyor her yanda. Yarının ne olacağı belli değil.

Fakat bir kurum var ki Türkiye'de, kriz ona dokunmuyor! Eğitim gibi, sağlık gibi geniş halk yığınlarını doğrudan ilgilendiren konularda sürekli yeni düzenlemeler, kısıntılar yapılıyor. "Özelleştirmeler" vb. yoluyla bu alanlarda "yalnızca parası olana hizmet" ilkesi gündeme getiriliyor. "Milli güvenlik" bütçesi, yani orduya ayrılan bütçe ise düzenli olarak büyümeye devam ediyor. Ordu, "Türk Silahlı Kuvvetleri" (TSK) 1 milyona yakın zorunlu askeriyle, NATO'nun Avrupa'daki "en büyük" ordusu konumunu koruyor. TC, dünya silahlanma yarışı sıralamasında, –gayrı safi milli hasılasına oranla– "savunma harcamaları" denen savaş ve savaş hazırlığı harcamalarına en büyük oranı ayıran ülkelerin başında geliyor. Merkezi Stockholm'de olan "Uluslararası Barış Araştırmaları Enstitüsü"nün (SIPRI) yayınladığı rakamlara göre Türkiye yalnızca 1991-2001 yılları arasındaki 10 yıllık dönemde silah alımı için 87,1 milyar dolar harcamış görünüyor. Bu, yılda 8 milyar 700 milyon doların sila-

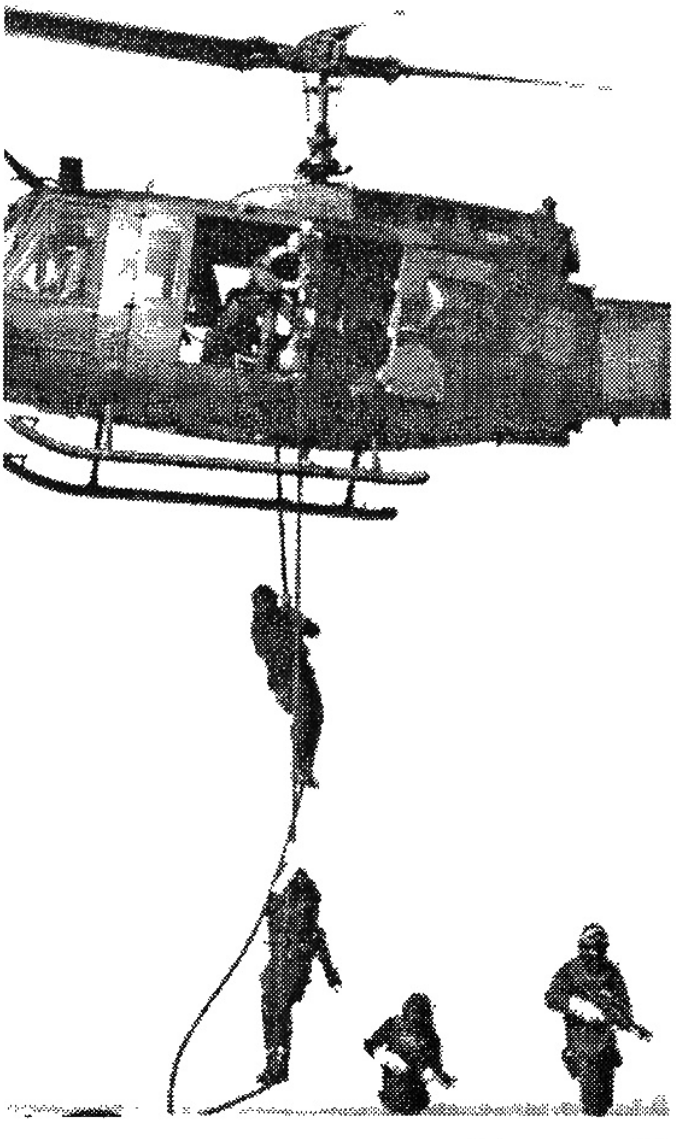

ha yatırılması demektir. Ve bu ordunun tüm bütçesi değil, yalnızca silah alımı için harcanan paranın miktarıdır. 1 milyonluk muvazzaf askeri ile bu ordunun beslenmesi, giydirilmesi, ikâmeti, bir yerden bir yere taşınması vb. başka milyarlarca dolar demektir. Türkiye bütçesinin dipsiz kuyalarından biridir ordu... Ordunun üst kademesi, Türkiye'de en yüksek maaşlara ve en büyük imtiyazlara sahip kast olarak egemenlerin önemli bir kesimini oluşturuyor. Bunlar tabii aldıkları maaş ve ellerindeki büyük imtiyazları tepe tepe kullanmakla yetinmiyor. Aynı zamanda TSK Türkiye'nin en büyük sanayi tesislerinden önemli bir bölümünü, sermaye / imtiyaz sahibi olarak elinde bulunduruyor. Büyük-küçük tüm subayların üye olduğu Ordu Yardımlaşma Kurumu (OYAK) Türkiye'nin en büyük sermaye gruplarından biri. Bunun işletmelerinden gelen kârlardan da ordunun üst kademesi "pay" alıyor. Bu kadarla kalmıyor: Emekli olduklarında her general, her yüksek rütbeli subayın siyasette ve "iş hayatında" yeri hazırdır. Bunlar büyük holdinglerin yönetim kurullarında yerlerini alırlar. Bunlarla yetinmeyenler, TÜrkiye Cumhuriyeti devletinin bütçesinde en büyük paya sahip olan "savunma harcamaları" üzerinde karar verme yetkilerine dayanarak yiyicilik yaparlar; büyük silah alım ihalelerinden alacakları % 3, % 5'lik "komisyonları", mutlak rakamla konuşulduğunda milyonlarca doları cukka ederler!

Bunlar Türkiye'nin hâlâ gerçek egemenleri durumundadır. Milli Güvenlik Kurulu'nun (MGK) tavsiye kararları üzerinden meclise, hükümetlere yön verenler; siyaseti de gerçek anlamda belirleyenler bunlardır. Bunların "milli güvenlik" dedikleri, gerçekte kendi parlamenter maskeli faşist düzenlerinin güvenliğidir. 60'lı yıllarda Türkiye'de yığınlar içinde 'sol' görüşler yaygınlık kazanırken, bütün oportunist ve revizyonistlerin "devrimci" görüp umut bağladığı; bugün de İP'li Atatürkçülerin "antiemperyalist, laikliğin, bağımsızlığın tek koruyucusu" vb. olarak tanıttığı Türk ordusu, gerçekte bu ordunun yönetim kademesinin içinde yer aldığı, hem de belirleyici olduğu, emperyalizmin işbirlikçisi **Türk hakim sınıflarının** vurucu gücüdür. Emperyalizme göbekten bağlıdır. İşbirlikçidir. Halkların düşmanıdır. Türkiye'de faşizmin temel direğidir.

İşte emperyalist efendilerin "Türkiye'nin en önemli ihraç malı" olarak gördüğü ordu bu ordudur.

Bu ordu içte işçilere, emekçilere karşı; Türk olmayan milliyetlere karşı "vatanı ve milleti ile bölünmez" TC'nin esas saldırı ve ezme gücüdür. Bu ordunun içte gerçek işlevinin ne olduğu 12 Eylül 1980 operasyonunda görülmüştür. 28 Şubat sürecinde yapılan "demokrasiye balans ayarı" ismi verdikleri, "postmodern darbe" dedikleri operasyonlarla da ordu, "laik demokratik cumhuriyeti" koruma ve kollama(!) işinde gerektiğinde ne 12 Eylüllere hazır olduğunu bir kez daha göstermiştir.

Kuzey Kürdistan'ı işgal altında tutan bu ordudur. Kuzey Kürdistan'da PKK'nin başını çektiği Kürt ulusal uyanışına ve direnişine karşı adı konmamış bir savaş yürüten; bu savaşta 3000'den fazla Kürt köyünü boşaltan, 25 bine yakın PKK savaşçısını ve Kürt köylüsünü katleden, yüzbinlerce Kürt köylüsünü göçe zorlayan bu ordudur. Şimdi eğer Kuzey Kürdistan'daki savaş durduysa, bu ne Türk hakim sınıflarının, ne de bu hakim sınıfların faşist ordusunun sayesindedir. Bu savaş başkanı emperyalist bir komplo sonucu ele geçirilip, Türk hakim sınıflarına teslim edilen PKK'nin, milliyetçi reformist çizgisinin Türk hakim sınıfları ile açıkça uzlaşma, bütünleşme ve TC'nin gücü olma çizgisine evrimlenmesi sonucu, PKK'nin savaşı tek taraflı kesmesi sonucu, tek taraflı durmuştur. Faşist ordu Kuzey Kürdistan'da PKK'den arta kalan silahlı gruplara ve diğer devrimci silahlı gruplara karşı yine savaş yürütmektedir.

Ve o bugün savaşı, daha geniş bir savaş beklentisi içinde Güney Kürdistan'a taşımaktadır. Daha bir hafta önce Türk ordusunun daha şimdi-

den 5 bin kişilik bir güçle Güney Kürdistan'da konuşlandığı, bu alanda bir hava alanını işgal ettiği vb. haberleri çıkmıştır.

Bu ordu, 30 binin üzerinde askerle Kıbrıs'ın kuzeyini 1974'ten bu yana işgal altında tutmaktadır.

Bu ordu bugün NATO ve BM "Barış Gücü" operasyonlarında dünyanın bir çok alanında, hem Türk egemenlerinin o alanlardaki çıkarlarını savunmakta, hem de o ülke halklarına karşı emperyalizmin paralı askeri olarak iş görmektedir.

İşte Bosna. İşte Somali. Ve işte son olarak Afganistan! Yani bu ordu "yurtta sulh, cihanda sulh"un aracı değil, yurtta ve cihanda işbirlikçi Türk burjuvazisinin çıkarlarını savunmak için savaşın aracıdır. Onlar barış lafları ederken, aynı anda gerçekte savaş yürütmektedirler.

GERİCİ, KARŞI DEVRİMCİ SAVAŞ KAPİTALİZMİN, EMPERYALİZMİN AYRILMAZ YOL ARKADAŞIDIR!

Hep barış lafı edip, halklara karşı savaş yürütmek yalnızca Türk burjuvazisine ait bir özellik değil. Bu genelde milliyeti ne olursa olsun burjuvazinin ortak bir özelliği.

Kapitalizm, üretim araçları üzerinde özel mülkiyet ve bu temelde emekçi insanların, üretim aracı sahipleri tarafından sömürülmesine dayalı sistem. Emperyalizm, bu sistemin en yüksek aşaması.

Çok küçük bir azınlığın, çok büyük çoğunluğun yoksulluğu üzerine kurulu akıl almaz, aç gözlü, gösterişli zenginliğinin sistemi bu sistem.

Bu sistem sermaye sahiplerinin "en fazla kâr" peşinde koşarken milyonlarca insanı açlık ölümüne iten, doğal kaynakları hoyratça kullanan, dünyadaki doğal dengeleri bile yerinden oynatan, emekçi düşmanı, insanlık düşmanı, doğa düşmanı, kısaca **hayatın düşmanı** bir sistem.

Bu sisteme karşı direniş, bu sistemin yıkılması için direniş yalnızca bir hak değil, eğer insanlık için bir gelecek isteniyorsa, ertelenemez bir görev.

Fakat sistem kendini koruyor! Sistemi sorgulamayı bırakalım, en küçük, en basit reform talepleriyle ortaya çıkan direniş hareketlerini bile sistem dişine tırnağına kadar silahlı güçleriyle polisiyle, özel savaş örgütleriyle, gerektiğinde doğrudan ordusuyla eziyor! İşte son dönemlerde Emperyalist efendilerin düzenlediği zirve toplantılarına karşı yapılan kitle gösterilerinde yaşananlar. İşte Göteborg, işte Ceneve, işte New York!

Egemenlerin her yerde "barış" dediği şey, düzenlerine karşı en küçük bir itirazın bile olmadığı bir mezar sessizliği ortamıdır! Barış dedikleri şey, modern ücretli kölelerin sessizce kölelikleri, yalnızca köleliklerini değil, anda dayatılan kölelik şartlarını da hiç itirazsız kabul etmesidir. Bunun olduğu yerde "barış" sözkonusudur. Olmadığı yerde ise emperyalist efendiler "demokrasinin, özgürlüğün, batının yüce değerlerinin" vb. "terörist saldırı" altında, tehdit altında olduğu yaygarasını basıp, savaş düzenine geçmektedir.

Emperyalistler dünyanın hiç bir yerinde kendi doğrudan kontrolleri altında olmayan bir alan istememektedir. Bunun için de birazcık kontrol dışına çıkma eğilimi gösterenler "terörist rejim" veya "terörizme destek veriyor" olarak gösterilip "cezalandırılmaktadır".

11 Eylül 2001'den bu yana, bütün dünyada başını ABD emperyalistlerinin çektiği "terörizme karşı savaş" adlı bir kampanya yürütülüyor. Bu kampanyada amaç kontrol dışına çıkma eğilimi gösteren alanların açık savaş yoluyla yeniden kontrol altına alınması. Emperyalist metropollerde demokratik hakların acımasızca budanması, iç faşistleşme; emperyalizme bağımlı ülkelerin anda tam kontrol altında olmayanlarının tam kontrol altına alınması, buralarda uygun görülen işbirlikçi rejimlerin kurulması için halklara karşı savaş anlamına gelen bu kampanya, emperyalist büyük güçlerin kendi aralarındaki ilişkiler açısından da, dünyanın büyük güçler arasındaki yeniden paylaşımında en büyük payı kapma dalaşı anlamına geliyor. Emperyalist büyük güçler

arasındaki paylaşım dalaşları şimdilik bunlar arasında doğrudan bir savaş yöntemiyle yürümüyor, savaşlar şimdilik "temsilci savaşları" biçiminde ya da bazı hallerde de emperyalist büyük güçlerin tümünün ABD'nin peşinde hareket etmesi biçiminde yürüyor. Fakat bunun hep böyle gideceğinin garantisi de yok. Aralarındaki çelişmeler gerçekte yumuşamıyor, tersine sertleşiyor.

"Terörizme karşı savaş" adına Afganistan işgal edildi. Türk ordusu bu işgal işinde öncelikle ABD emperyalizminin paralı askeri olarak yer alıyor.

"Terörizme karşı savaş" bayrağı altında 5 binin üzerinde Amerikan askeri Filipinler'de işbirlikçi rejimin ordusuna destek veriyor! Filistin Komünist Partisi'nin önderliğindeki halk direnişi bastırılmaya, Yeni Halk Ordusu gerilla hareketi ezilmeye çalışılıyor.

"Terörizme karşı savaş" adı altında Nepal'de maoist gerilla hareketine karşı Hindistan ordusu saldırıyor.

"Terörizme karşı savaş" kapsamında Latin Amerika'da Kolombiya'da, Arjantin'de, Venezuela'da halka ve halkın örgütlü güçlerine karşı savaş düzenine geçilmiş durumda.

Siyonist İsrail, Ortadoğu'da "terörizme karşı savaş" adına ABD'nin açık desteğinde, Filistin Arap ulusunun isyanını bastırmak için barbar bir savaş yürütüyor. Filistin'de bütün dünyanın gözü önünde işgalci, siyonist İsrail devleti, Filistin Arap ulusunun ulusal hak taleplerine ablukayla, bombayla cevap veriyor. İsrail'in insanlık düşmanı saldırılarına karşı direnenler yok ediliyor, direnişçilerin aileleri, sülaleleri "cezalandırılıyor". İsrail'in en ağır devlet teröristi saldırıları, ABD emperyalistyleri tarafından açıkça "terörizme karşı savaşın" bir parçası ilan ediliyor. En büyük teröristler, "terörizme kaşı savaşçılar" olarak ortaya çıkıyor.

Yani her yanda "terörizme karşı savaş" adı altında emperyalizm halklara karşı savaş yürütüyor. Ve bunun adı da barış, barışı savunma, koruma, tesis etme vb. oluyor!

IRAK'A AÇIK SALDIRI, IRAK HALKLARINA KARŞI AÇIK SAVAŞ GÜNDEMDE...

Şimdi sırada, ABD tarafından "terörizme karşı savaş" kampanyası içinde açıkça ilan etmiş olduğu bir saldırı hedefi var: Irak. Dünya petrol rezervlerinin küçümsenmeyecek bir bölümünü elinde bulunduran Irak'ta emperyalizmin, en başta da şu anda emperyalist dünyanın esas patronu gibi hareket eden ABD emperyalizminin istemediği bir rejim hüküm sürüyor. Saddam Hüseyin emperyalizm açısından Kuveyt'i –emperyalizmin açık onayını almadan işgal etmeye kalktığında– istenmeyen adam ilan edildi. Saddam Hüseyin rejiminde emperyalistleri rahatsız eden şey gerçekte onun halk düşmanı, faşist bir rejim olması vb. değil. Hayır; onu emperyalistler açısından istenmez hale getiren, tam kontrol altında olmamasıdır.

Evrenler, Pinochetler, vb. halk düşmanlığında ve faşistlikte Saddam'dan aşağı kalmazlardı. Ama onlar emperyalizm açısından söz dinleyen "bizim oğlanlardı"! O yüzden de emperyalizmin saldırı hedefi değil, müttefiki idiler. Saddam da Kuveyt'i işgale kalkana kadar öyleydi. İran rejimine karşı yürttüğü on yıllık savaşta Irak ordusunu dişine tırnağına kadar silahlandıranlar; ona kimyevi, biyolojik silah bilgi ve malzemelerini satanlar, Irak'ta atom reaktörü yapımını kârlı bir yatırım olarak görenler emperyalist güçlerin kendisi idi. Kimyevi silahların bilgisini ve araçlarını satan Alman emperyalistleri; Irak ordusunu konvansiyonel silahlarla donatan ABD, İngiliz, Fransız emperyalistleri idi. Rus sosyalemperyalistleri de Ortadoğu'da yer kapabilmek için Irak'ın silahlanmasında yerini almıştı. Biyolojik silah bilgi ve araçları ABB kaynaklı idi, kaynaklıdır. Ve bütün bunlar belgelenmiş, bilinen gerçeklerdir. İzinsiz Kuveyt işgali, emperyalistler açısından –en başta da ABD emperyalistleri açısından– Saddam rejimini, "kurtulunması ge-

reken bir yük" haline getirmiştir.

Birinci Körfez Savaşı sırasında, Irak'ın askeri gücü önemli ölçüde zayıflatılmış fakat Saddam rejiminin devrilmesi hedefine varılamamıştır. 11 Eylül 2001 ertesinde ABD emperyalizmi, Saddam'ı devirmeyi "terörizme karşı savaşın" öncelikli hedefleri arasına yeniden koymuştur.

ABD emperyalistlerine, Saddam rejiminin etkinlik alanının sınırlanması vb. yetmemektedir. Hayır o, Saddam rejimini devirip, yerine kendi emirlerini dinleyecek bir rejimi tüm Irak'ta egemen kılmayı en önemli dış siyaset hedeflerinden biri olarak tespit ve ilan etmiştir. Bu yüzden de şimdi Irak'a karşı yeni bir saldırının hazırlıkları hummalı bir şekilde yürümektedir. Bir yandan yine El Kaide'ye ait olduğu iddia edilen kasetler –nasılsa şimdi!– ele geçirilip dizi halinde yayınlanmakta; "hür dünyanın" nasıl bir "terörist tehdit" altında olduğu anlatılmakta; El Kaide yöneticilerinin Irak'ta olduğu "bilgileri" açıklanmakta; diğer yandan Saddam rejiminin elinde kimyasal, biyolojik ve belki atom silahı olduğu vb. yaygırlaştırılmakta ve bir saldırı için kamuoyu hazırlanmaktadır. Ve esasında kamuoyu açısından –özellikle de bu bağlamda belirleyici olan ABD'deki kamuoyu açısından– Irak'a saldırının olup olmayacağı değil, en fazla ne zaman olacağı soru işaretidir. Kamuoyu gerçekte Irak'a saldırıya yeterince hazırlanmış evet neredeyse şartlandırılmıştır.

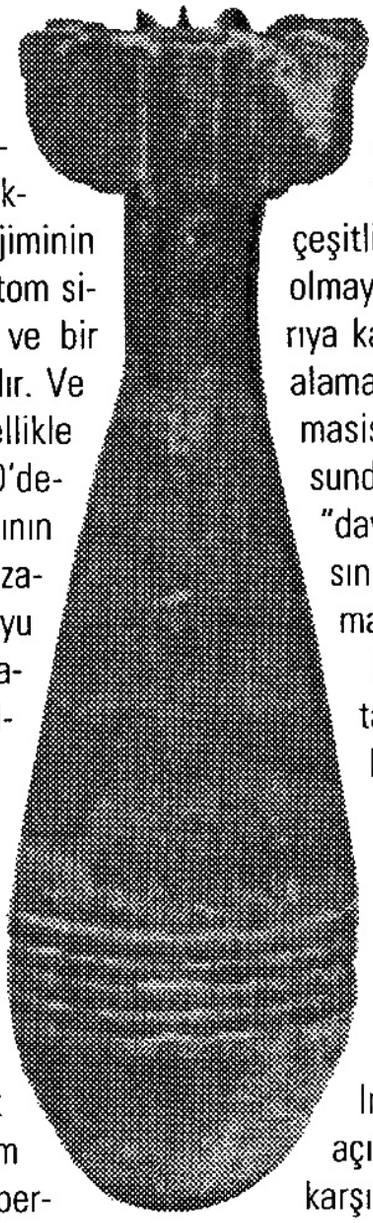

Bunun yanında ABD emperyalistleri diplomatik girişimlerini hızlandırarak, emperyalist saldırı savaşlarına destek aramaktadırlar. Anda emperyalist büyük güçler içinde İngiltere dışında ABD'ye doğrudan destek veren bir emperyalist büyük güç yoktur. Tersine hem Rusya, hem AB içinde –İngiltere dışındaki– emperyalist büyük güçler, en başta da Alman emperyalistleri, aslında böyle bir savaşta kendilerine fazla pay düşmeyeceği için, Irak'a saldırıya karşı çıkar görünmektedir. Fakat ABD açısından bunun pek bir caydırıcı etkisi yoktur. Zaten askeri saldırıda, İngiliz emperyalistlerinin desteği onlar için yeterli görünmektedir. ABD açısından belirleyici olan, bölgedeki güçlerin tavrıdır. Bu bağlamda Irak'ta Saddam Hüseyin rejimi, Filistin'de Filistin Arap ulusunun sorunlarının sahibi imiş görüntüsüne bürünerek, Filistinli Arapları ve diğer Arap devletlerini bir ABD saldırısı karşısında kendine müttefik yapmaya çalışmaktadır. Saddam'ın, Irak'a karşı bir saldırı halinde siyonist İsrail'e saldırı tehdidi, savaşı genişletme tehdidi bunun içindir. Ancak birinci Körfez Savaşı sırasında da bu taktiğin tutmadığı, Arap devletlerinin her birinin kendi özel çıkarları peşinde koştuğu, emperyalist saldırıya karşı bir ortak Arap direnişinin vb. –bu konuda çeşitli açıklamalar yapılsa bile– sözkonusu olmayacağı, sonuçta Irak'ın gelecek saldırıya karşı Arap devletlerinden açık destek alamayacağı bugünden bellidir. ABD diplomasisi Arap devletlerinin "sözlü protestosundan" rahatsız olmayacaktır, ve Arap "dayanışmasının" bununla sınırlı kalmasını sağlamak için bütün gücüyle çalışmaktadır.

Filistin sorununda ABD'nin belirli bir tavır değişikliği içine girip açıkça bir Filistin Arap devletinden yana tavır koyması, İsrail'i de buna zorlaması, ABD'nin Irak'a askeri saldırı hazırlıklarının da bir parçasıdır.

Irak'ın bir ABD saldırısı durumunda, İsrail'e saldırma tehdidine karşı, ABD'nin tavrı "bu durumda İsrail Irak'a karşı atom silahı kullanabilir" açıklaması olmuştur. Bu açıkça Irak'a karşı atom savaşı tehdididir.

ABD bizzat kendisi bölgede, daha şimdiden 250 bine yakın askeriyle, iki uçak gemisi, onlarca üssüyle en önemli askeri güçlerden biri konumundadır. Ve o sürekli yeni sevkiyatlarla bu gücü daha da büyütmektedir.

Esas sorun Irak'ın içinde, Afganistan'dakine benzer bir güçte örgütlü bır muhalefetin olmamasıdır. Irak'a karşı saldırıda, Irak'ın içinde ABD'nin kara gücü olarak hareket edecek, bu işlevi yüklenecek güçlü bir iç muhalefet yok. Bu bağlamda Güney Kürdıstan bölgesinde, ABD ve İngiliz emperyalistlerinin denetimindeki alanda özerk yaşayan Kürtler, güneyde de Şıiler ABD tarafından kullanılmak isteniyor. Bunun için "Irak muhalefeti" en son Washington'da olduğu gibi yanyana getirilmeye çalışılıyor. Bunların içinden Saddam sonrası rejim ıçin alternatifler üretılmeye çalışılıyor. Fakat zorluklar var. En büyük zorluk "muhalif" güçlerin zayıflığı. Diğer yandan ama bu çok parçalı muhalefetin her birinin kendi hesapları var. Ve en önemlisi de ABD bölgesel dengeleri göz önünde bulundurmak zorunda. Bu dengeler Saddam sonrasında da Irak'ın sınırlarının soru işareti haline getirilmemesini, "Irak'ın toprak bütünlüğünün" korunmasını gerektiriyor. Irak'ın, diyelim ki bir Arap ve bir Kürt devletine bölünmesı, güneyde Şiilerin, ortada Türkmenlerin de kendi devletlerini istemesi vb. bölgedeki tüm dengeleri altüst edecek, bütün sınırların sorgulanmasını beraberinde getirecek, bölgede yeni çatışmaları gündeme getırecek, istikrarsızlığı beraberınde getirecek bir gelişme olur. Böyle bir gelişme, bölgedeki tüm devletlerin, en başta Türkiye'nin, İran'ın, Suriye'nin istemediği bir gelişmedir.

Bu yüzden TC egemenleri, Güney Kürdistan'da (Kuzey Irak'ta) hiç bir şekilde bir Kürt devletinin kurulmasına izin vermeyeceklerini, bunu savaş sebebi sayacaklarını açıklayıp duruyorlar.

Bu yüzden ABD Türkiye'ye sürekli olarak bağımsız bir Kürt devleti planlarının olmadığını açıklayıp duruyor.

Bu yüzden Talabani, Barzani gibi işbirlikçi Kürt önderleri katiyen Kürt devleti kurma diye bir programlarının olmadığını açıklıyorlar.

Fakat TC faşistleri bu "sözlere" pek güvenmiyor. Güney Kürdıstan'da, Saddam sonrası ortaya çıkacak durumda gelişmeleri kendi istediği yönde etkilemenin hesap ve hazırlıklarını yapıyorlar. Mılli Savunma Bakanı "Kuzey Irak bizim emanetimizdır. Buralar Misak-ı Milli sınırları içindedir." diyerek, Irak'ın toprak bütünlüğünün korunup garanti altına alınmadığı şartlarda, Güney Kürdistan'ın TC tarafından işgalinin de işaretlerini veriyor.

Sonuç olarak: Ortadoğu, ABD'nin Irak'a saldırısının, yeni bir savaşın eşiğinde. Bu savaş emperyalist çıkarlar için, Ortadoğu'ya, Ortadoğu petrollerine egemenlik için bir savaştır. Emperyalist, gerici, karşıdevrimci bir savaştır.

Bu savaşta ABD emperyalistleri ve müttefikleri açısından hedef Saddam rejiminin devrilmesi, yerine emperyalızmin uygun gördüğü bir rejimin yerleştirilmesidir.

Bizim gerici, halk düşmanı, faşist Saddam rejimini savunma diye bir görevimiz yoktur. Fakat onun devrilmesi işı, onu yaratan emperyalistlerin işi değildir. Bu iş, Irak'ta ezilen, sömürülen yığınların meselesidir. Kaldı ki, yukarıda da belirtiğimiz gibı ona saldırıp, onu yıkmak isteyen emperyalistlerin, onun halk düşmanlığıyla faşistliğiyle bir alıp veremediği yoktur. Kendileri de onunla aynı soydandır. Dertleri onun kontrol dışına çıkmış olmasıdır!

Görev bu emperyalist, gerici, karşıdevrimci savaşa dur demek, bu savaşın çıkmasını engellemek için yapılabileceğin en fazlasını yapmaktır.

Bu savaş Saddam'ı devirmek için yürüyecek de olsa, bundan en fazla zararı Irak halkları görecektir. Başlarına bomba yağacak olan, ölüp, yaralanıp, kırılan öncelikle Irak halkları olacaktır.

Bu savaşa karşı çıkmak, Saddam rejiminin değil, ama Irak'ın ezilen, sömürülen halklarıyla dayanışmanın gereğidir.

Türkiye'de işçiler, emekçiler açısından bu savaşa karşı çıkmak özel bir önem taşımaktadır.

Çünkü Türk egemenleri, Türkiyeli işçilerin, köylülerin, emekçilerin hiç bir çıkarı olmadığı bu savaşa "ganimet" elde etmek için katılma hazırlıkları içinde bulunmaktadırlar. Onlar Türkiyeli işçileri, köylüleri, emekçileri Irak'taki, Güney Kürdistan'daki Arap, Kürt sınıf kardeşlerine karşı cepheye sürme hazırlıkları içindedir. Türk egemenlerinin emperyalist efendilerinin çıkarları ile bütünleşmiş bencil çıkarları için hazırlandıkları savaşa hayır diyelim!

Yalnızca Türk ordusunun bu savaşa katılmasına değil, aynı zamanda Türkiye'deki NATO üslerinin Irak'a karşı bir saldırı savaşında kullanılmasına da karşı çıkalım!

"Emperyalist, gerici, karşıdevrimci savaşa hayır! Irak'a karşı emperyalist saldırıya hayır!" diyelim, sesimizi yükseltelim!

Egemenlerin bütün "üç koy beş al" hesaplarını boşa çıkaralım! Türkiyeli işçilerin, emekçilerin, ezilenlerin, Kürdistan'daki, Irak'taki işçilerle emekçilerle ezilenlerle bir hesabı yoktur. Düşman Güney Kürdistan'da, Irak'ta değil! Düşman içte! Düşman Ankara'da! Düşman ülkeyi emperyalizme peşkeş çeken, emperyalizmin uşaklığını yapan burjuvalar, toprak beyleri ve onların faşist düzeni.

Bizim hazırlanmamız ve yürütmemiz gereken savaşın adı **sınıf savaşı**dır...

Bütün milliyetlerden işçilerin, köylülerin, emekçilerin ezen ve sömürenlere karşı savaşı...

Emperyalistler "barış" diyor, halklara karşı savaş yürütüyor. Onların "barışı" sahte bir barış!

Gerçekten barış isteyenler şunu iyi bilmelidir:

Baskının, sömürünün egemen olduğu yerde, gerçek ve kalıcı barış olmaz. Burjuva milliyetçiliğin, şovenizmin var ve egemen olduğu yerde, değişik ulusların ve tüm milliyetlerden insanların tam hak eşitliği temelinde uzun süre barış içinde yaşaması mümkün değildir. Burjuvazinin egemen olduğu yerde ulusal çatışmalar kaçınılmazdır. Ulusal temelde çatışan değişik uluslardan burjuvaların kendi aralarında yaptıkları barış, ancak geçici bir barış, iki savaş arasında bir soluklanma dönemi olabilir. Gerçek, kalıcı bir barış olamaz.

Gerçek ve kalıcı barış, emperyalist dünya sisteminin proleter dünya devrimiyle yıkılması yoluyla sağlanabilir ve mutlaka sağlanacaktır.

Bugün güncel savaş tehlikesine karşı mücadele ederken unutmamalıyız ki, gerçek ve kalıcı barış için mücadele proleter dünya devrimi mücadelesidir! Ülkemizde gerçek Barış mücadelesi faşist Türk devletini işçi sınıfı önderliğinde demokratik devrimle yıkma mücadelesidir. Sosyalizmin yolunu açma mücadelesidir. Komünizme giden yolu temizleme mücadelesidir. **Devrim** mücadelesidir.

O halde...

Haydi Bolşevik Partimiz önderliğinde devrim mücadelesine...

Biz tabii ki bizim burda söylediklerimizin "genel laf" olduğunu, bizim gerçekçi olmadığımızı, bugün devrim mücadelesine çağırmanın bir işe yaramadığını, bizim taktikten anlamadığımızı, siyaset bilmediğimizi vb. söyleyecekler olduğunu biliyoruz.

Bu "büyük siyaset yapma" adına ortaya çıkıp, büyük siyaseti de hep "kötüler arasında daha az kötü olan hengisiyse onun kuyruğuna takılmak" olarak gören uygulayanlara söyleyeceğimiz şudur:

Sizin "gerçekçiliğinizin" ufku burjuvazi tarafından çizilmiştir. Burjuvazi kendi düzenini mutlak, onun yıkılmasını imkânsız görüyor ve gösteriyor. Fakat onun düzeni iç çelişmeleri giderek sertleşen ve devrimle çözümü zorlayan bir düzen. Kendinden önceki tüm sömürücü düzenler gibi devrimle aşılacak. Onunla birlikte tüm sömürü düzenleri aşılmış olacak. Bu yalnızca mümkün değil, tarihsel zorunluluk da aynı zamanda. Anda burjuvazinin "imkânsız" dediği, imkânsız değil! Biz burjuvazinin imkânsız dediğini, imkânsız görüneni istiyoruz.

1 Eylül 2002 ■

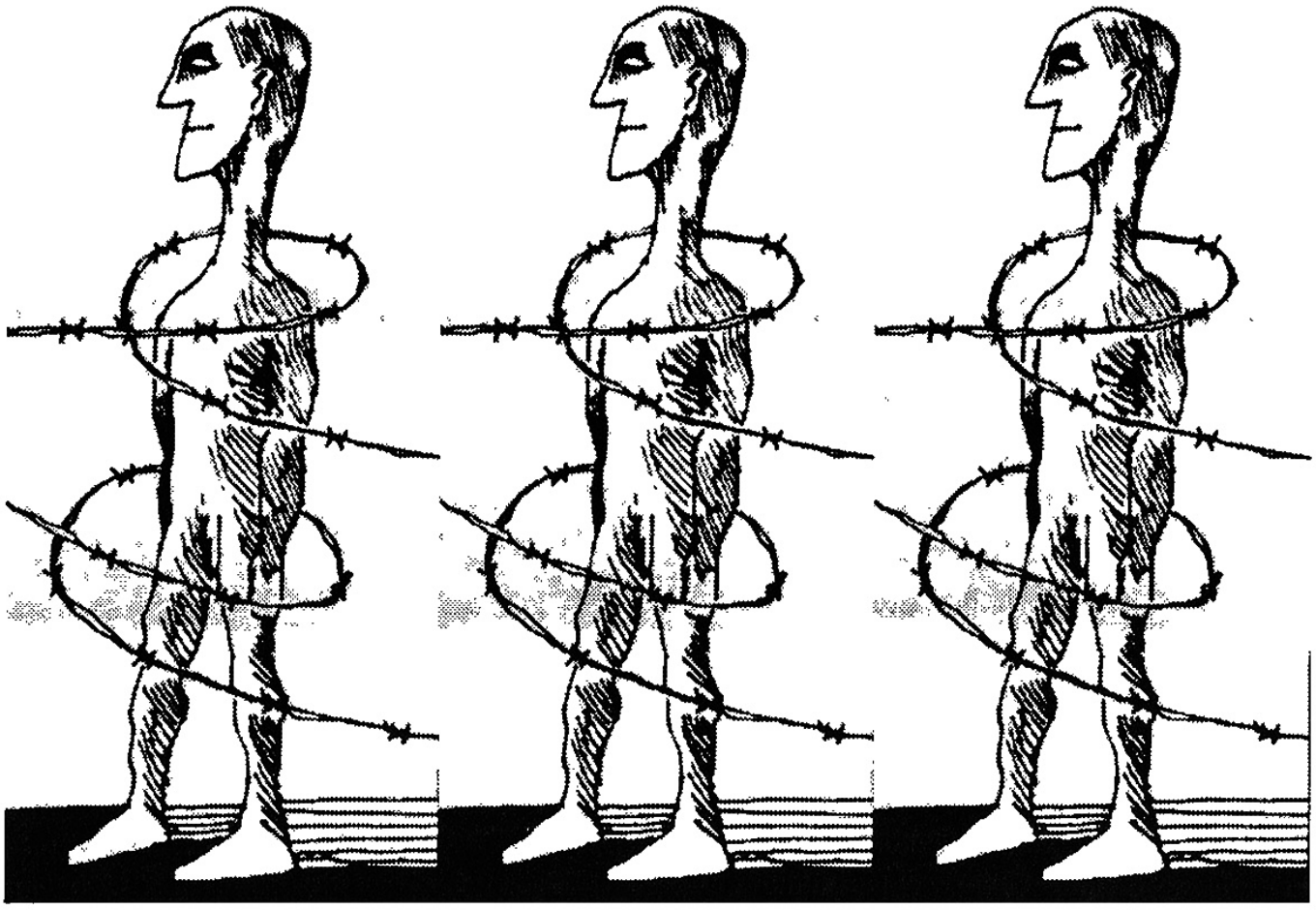

OHAL, BU-HAL = AYNI-HAL

30 Mayıs 2002 tarihinde yapılan MGK toplantısında, gerek Türkiye'nin AB'ye üye olması için ev ödevlerini yerine getirmesi, gerekse de PKK'nin tek yanlı olarak silahlı mücadeleye son vermesi sonrasındaki gelişmeler gözönüne alınarak Hakkari ve Tunceli'de, 30 Temmuz 2002 tarihinden itibaren OHAL'in kaldırılması, bu illerin "mücavir il"ler arasına alınması; Diyarbakır ve Şırnak'ta ise son kez 4 ay daha OHAL'in uzatılması kararlaştırıldı. MGK'nın hükümete "tavsiye" ettiği görüş, TBMM tarafından 19 Haziran 2002 tarihli 115. birleşiminde onaylanarak yürürlüğe girdi... Buna göre Kasım 2002 sonundan itibaren Türkiye ve Kuzey Kürdistan'da 24 yıl sonra "olağan hal"e geçilmiş olacak.

1978 yılı sonunda Maraş'taki olaylar ertesinde 1979 yılı Nisan ayından itibaren ilan edilen sıkıyönetim, 1980 askeri cuntasının işbaşına gelmesiyle birlikte tüm Kuzey Kürdistan-Türkiye'de uygulanmıştı. Cuntayla birlikte her tarafta uygulanan sıkıyönetim, 15 Ağustos 1984'de

PKK'nin silahlı mücadele başlatması sonrasında Türkiye'nin şehirlerinde kaldırılırken Kuzey Kürdistan'da 1987 Temmuz ayına kadar savaş hali biçiminde sürdürülmüştü.

19 Temmuz 1987 tarihinde yayımlanan 285 sayılı Kanun Hükmündeki Kararname ile Kuzey Kürdistan'da Olağanüstü Hal ilan edilmiştir. MGK'nın Mayıs ayı sonunda aldığı karara göre bu süreç Kasım 2002 ayı sonrasında bitecek...

OHAL kapsamından çıkarılan illerin adı "mücavir il" oldu, Aralık ayından itibaren Diyarbakır ve Şırnak'ta OHAL'in kalkmasıyla "mücavir il" sayısı 11'e çıkacak. Böylece, gerçekte bır OHAL Valiliği yerine 11 valilik "Olağanüstü kamu yetkilerine" sahip olacaktır. Bu illerin "mücavir il" kapsamında ele alınması bile, gerçekte "olağan hal"e geçilmediğinin ispatıdır. Ama burjuva medya, bu gerçeği kitlelerden gizlemek için elinden geleni yapıyor. Artık "Türkiye'nin Doğu'sunda ve Güneydoğu'sunda olağan hale" geçileceğinin propagandasıyla faşist Türk devleti ne kadar demokratikleşmeye doğru gittiğini kitlelerin beynine şırıngalamaya çalışıyor.

Bazı tali değişiklikler dışında sözkonusu "mücavir il"lerde gerçekte özde değişen bir şey yoktur. Değişen gerçekte sadece adlandırmadır. Bu konuda nasıl ki sıkıyönetim yerine OHAL konmuşsa, OHAL yerine de "mücavir il" adı konmaktadır.

Kuşkusuz ki, sömürgeci faşist devletin Kuzey Kürdistan'da yürüttüğü haksız, gerici ve karşıdevrimci savaş –PKK'nin savaşı tek yanlı olarak durdurmasından sonra– durmuşsa da, bu, TC'nin Kuzey Kürdistan'daki işgalcı konumunun ve Kürt ulusu üzerindeki baskılarının son bulduğu anlamına gelmiyor. Gerçekte artık yaşanan süreçte olağanüstü hal, olağan hale dönüşmüştür.

OHAL'in olağan hal olarak Kuzey Kürdistan'da sürmesinin en açık ispatı, adına "mücavir il" denilen illerde OHAL kalktıktan sonra da OHAL dönemindeki baskıcı uygulamaların sürüyor olmasıdır.

Değişen esas şey, kitlelerın sisteme karşı mücadelesinin düzeyine göre uygulanan baskıların dozajının yeni duruma uygun biçimlere büründürülmesinden ibarettir.

OHAL'in kaldırılması yönündeki karar, gerçekte ilan edilmemiş savaş durumunun sone erdiğinin resmi açıklaması anlamına gelmektedir. PKK'nin silahlı mücadeleye son vermesinden ve bu konuda samimi olduğunu her geçen gün Türk devletine ispat etmeye çalışmasından sonra, sömürgeci devletin Kuzey Kürdistan'da savaş yürütmesinin, OHAL'i sürdürmesinin de esas maddi temeli ortadan kalkmıştır.

Fakat savaş durumundan çıkılsa da, Kuzey Kürdistan'da ulusal zulüm ve baskılar, Diyarbakır ve Şırnak'ta Kasım ayı sonuna kadar OHAL adı altında, daha sonra da bu illerde de OHAL kaldırılarak "mücavir iller" kapsamında ve süreç içinde ise "olağan hal" adı altında sürdürülecektir.

Türk ulusundan işçi ve emekçilerin ve Türkiye'de yaşayan tüm milliyetlerden işçi ve emekçilerin faşist Türk devletinin Kuzey Kürdistan'da gerek OHAL koşullarında gerekse de olağan koşullarda Kürt ulusuna uyguladığı ulusal baskıya, Kuzey Kürdistan'ı işgaline karşı mücadele etmesi, onların proleter enternasyonalisti görevidir.

Öncelikle Türk ulusundan işçi ve emekçiler tarafından Kürt ulusunun ayrı devlet

kurma hakkı kayıtsız koşulsuz savunulmadan, bunun için faşist Türk devletine karşı mücadele edilmeden Kürt ulusundan işçi ve emekçilerin güveni kazanılamaz ve değişik ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçilerin birliği de sağlanamaz.

Değişik ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçilerin birliğinin sağlanamadığı yerde ise Kuzey Kürdistan-Türkiye'de devrimin gerçekleşmesinin mümkün olmadığı açıktır.

OHAL'İN BU-HALİ: "MÜCAVİR İL"LER

Hakkari ve Tunceli'nin de "mücavir il" kapsamına alınmasıyla birlikte "mücavir il" sayısı dokuza çıktı. Ama değişen ne? Örneğin hâlâ "mücavir il" kapsamında olan Mardin 30 Kasım 1996'dan bu yana"mücavir il" kapsamındadır. Fakat kitleler üzerindeki baskılar aynen devam etmektedir.

OHAL kapsamından çıkarılıp "mücavir il" kapsamına alınan tüm illerde aradan geçen 5-6 yıllık süreçte yaşananlar gerçekte OHAL'i aratmamıştır. Örneğin, bu yılın Haziran ayı sonunda Bingöl'de 30'a yakın parti, sendika ve demokratik kitle örgütünün yayımladıkları ortak deklarasyonda Bingöl'de OHAL uygulamasının kaldırılmış olmasına rağmen "demokrat kurum ve kuruluşlara yönelik antidemokratik uygulamaların" sürdüğü tespit edilmektedir.

Muş'ta da OHAL'in kaldırılmış olmasına rağmen baskıların sonu gelmemiştir. Bu baskılar bu yıl, yani 2002 yılı içinde de sürmüştür. 25 Ocak'ta HADEP'lilerin Silopi'de kaybedilenlerin, kaybedilmelerinin yıldönümünde yaptığı basın açıklaması sonrasında baskılar daha da yoğunlaşmıştır. Yedinci Gündem gazetesinin aktarımıyla durum şöyledir:

"25 Ocak'ta HADEP'lilerin Silopi kayıpları için yaptığı basın açıklaması ile birlikte tırmanan ihlaller son dört ay içerisinde ciddi olarak yoğunlaştı. Afişler yasaklandı, İstanbul DGM'nin toplatma kararı verdiği dergi, gazete ve kitaplar yargı süreci tamamlanmadan yasak yayın kapsamına alındı, işyerlerinde dinlenen toplatılmış kasetlere, toplatma kararı olan tek bir gazeteye dahi 3 ay hapis cezaları verilmeye başlandı. Gece yarısı operasyonuyla Varto, Muş ve Bulanık postanelerine atılan mektuplara savcılık izniyle el konuldu." (1-7 Haziran 2002 tarihli Yedinci Gündem)

Verilen bu bilgilerin yanısıra 13 Ocak 2002 tarihiyle 24 Mayıs 2002 tarihleri arasında gerçekleşen baskılara, gözaltına almalara ilişkin de örnekler aktarılmaktadır. Aktarılan bilgilere göre gözaltına alınanların işkence görmesi ve birçok insanın Muş ilinin değişik çalışma alanlarından sürgün edilmesi de bu baskıların biçimlerindendir.

OHAL'in kalktığı illerde devlet yetkilileri ve kolluk güçleri uyguladıkları baskılara yasal kılıf bulmakta zorluk çekmemektedir. Alışılmış uygulamalara devam etmek için bu sefer başvurulan yasalardan biri TCK'nın "yetkili amirlerin emirlerine uymamayı" düzenleyen 526. maddesidir. Böylece OHAL Kanunu'nun 11 maddesinin yeri TCK'nın 526. maddesiyle doldurulmaktadır... Artık yasaklamalar OHAL Valiliğinden değil il valiliğinden geliyor. Değişiklik burada!

Örneğin, Muş Valisi OHAL Valisinden aşağı kalmadığını gösterircesine, Kürtçe müzik kasetlerini yasaklama çabası içinde Civan Haco'nun "Girtîyên Azadîye" adlı

kasetin satışını yasaklamış, kaset satan Necmettin Kaya'nın dükkanında bu kasetten bir adet bulunduğu için, Kaya'ya "Sinema ve Müzik Eserleri Kanunu'na muhalefet" ederek "yetkili amirin emrine riayet" etmediği gerekçesiyle 4 milyar 196 milyon lira para cezası verilmiştir.

Van'da OHAL'siz OHAL'in nasıl yaşandığını ise Van'lılardan okuyalım:

"...Biz OHAL uygulandığı yıllarda 1 Mayıs için izin alabildik, ancak bu yıl OHAL olmadığı halde izin alamadık. Sendikal çalışmalarımız sırasında çok yakın takibe alınıyoruz."

"Van'da sürgünler, işten atılmalar, kamu emekçilerine yönelik davalar daha çok OHAL'siz geçen günlerde görüldü. Bunlara ne kadar OHAL'siz ve iyi uygulama diyebiliriz."

"Van'da OHAL'in kalkmasıyla aslında pek bir şey değişmedi. Önemli olan insan haklarının sağlanmasıdır. Beklenen sonuç alınamadı. Yine geç saatlerde hiçbir yasal dayanak gösterilmeden evler aranmakta, gözaltılar yaşanmaktadır. Madem OHAL kaldırıldı bunun içinin doldurulması gerekir. Uygulamalar halen 3-5 yıl önceki uygulamalardır."

"OHAL resmi anlamda kalktıktan sonra Van Valiliği bütün sivil toplum kuruluşlarına birer yazı göndererek OHAL yasalarının aynen devam edeceğini belirtmişti."

(Bütün alıntılar 8-14 Haziran 2002 tarihli Yedinci Gündem'den)

30 Temmuz 2002 tarihinden bu yana OHAL'in kalktığı Tunceli'de de durum pek farklı değil. 3 Kasım'da yapılacağı kararlaştırılan erken seçim çalışmaları için bölgeye giden Milliyet gazetesi yazarlarının aktarımına göre:

"Halka açılan köylere bile jandarmadan izin kağıdı alınarak giriliyor, gece kalınamıyor. (...) Kimlik kontrolleri gevşemiş ama devam ediyor. Emniyet görevlileri kontrol ettiği kişiyi tanımasına rağmen kimlik soruyor. 'Gel bakalım Güngür Uras Bey. Ver kimliğini de bilgisayardan kontrol edelim' diyor. (...) Tarlasına, bahçesine gidemeyen, hayvanını otlatamayan Tuncelilinin 'terör bitti' diyerek sevinmesi mümkün mü?" (Milliyet, 12 Ağustos 2002)

OHAL'in kalkmasından sonra Tunceli'ye ilk kez 57. sayısında girebilen Yedinci Gündem gazetesine Emniyet Müdürü tarafından elkonulması da uygulanan sansürün sadece biçiminin değiştiğini gösteriyor. OHAL varken Tunceli'ye giremiyordu, OHAL kalktıktan sonra Tunceli'ye girdikten sonra el konuluyor...

Kuşkusuz baskı ve zulmün örnekleri bitmez. Ama burada aktardığımız bazı örnekler bile, OHAL'in kalktığı ve "olağan hal"e geçildiği söylenen yerlerde, gerçekte özde bir şeyin değişmediğini göstermektedir.

Yukarıda da belirttiğimiz gibi değişen baskıların biçimi ve yoğunluğudur. Baskıların biçimlerinin eskiye göre yumuşaması ve yoğunluğunun azalması kuşkusuz ki eskiye oranla daha az kötü bir durumdur. Ama bu daha az kötü durumda da ulusal baskı ve zulüm varlığını sürdürüyor.

Başta Türk ulusundan olmak üzere tüm Türkiyeli sınıf bilinçli işçiler, emekçiler öncelikle bunu bilinçlere çıkarmalı ve Türk devletinin Kürt ulusu ve milli azınlıklara uyguladığı ulusal zulme karşı mücadele etmelidir.

OHAL'inde de BU-HAL'inde de ulusal zulme son! Sömürgeci Türk devletine ölüm! Yaşasın Kürt ulusunun ayrı devlet kurma hakkı! Tüm milliyetlere tam hak eşitliği!

16 Ağustos 2002 ■

İşgalin 28. yılında faşist Türk devleti Kıbrıs'tan DEFOL!

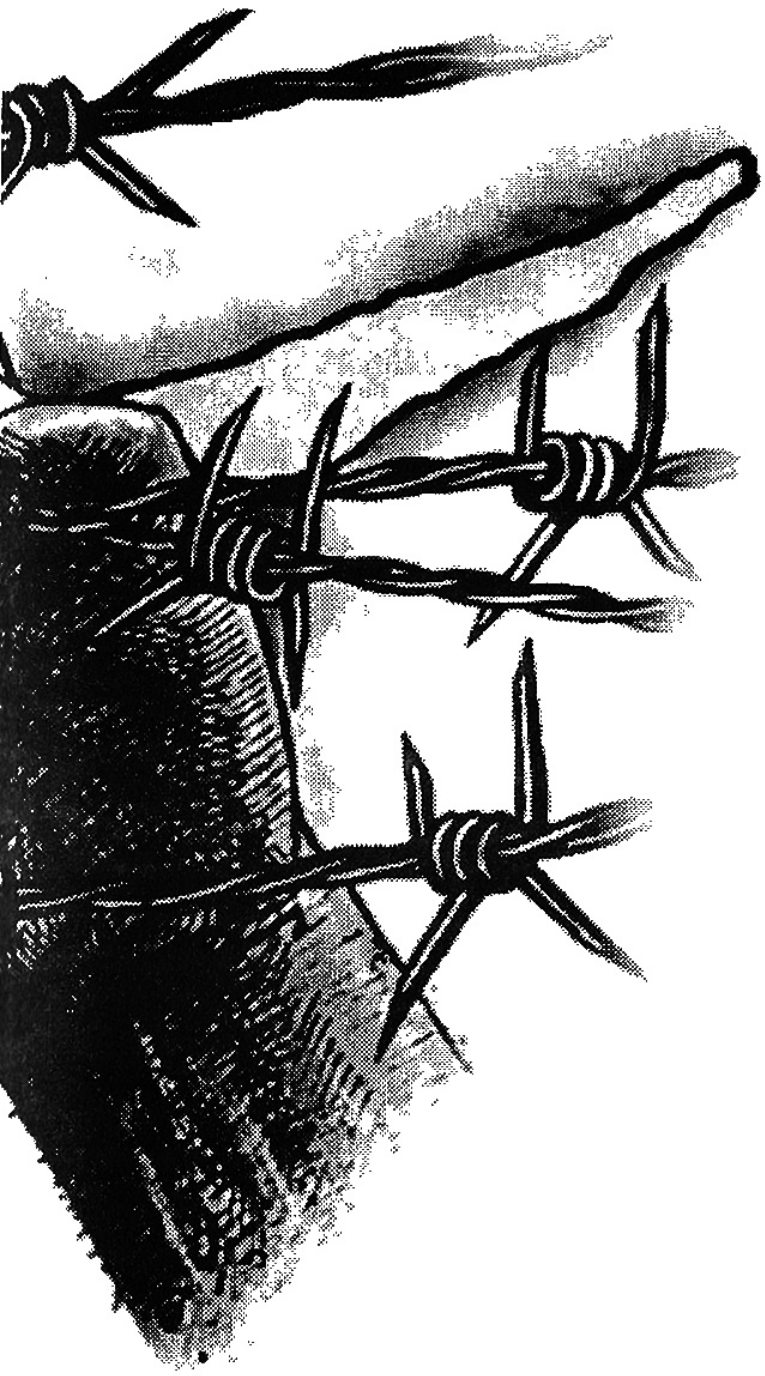

Emperyalistler ve onların işbirlikçileri Kıbrıs sorununu gerçek anlamda çözemez! Kıbrıs'ta da gerçek çözüm devrimde, sosyalizmde! Bunun için bolşevik örgütlenmeye!

Kuzey Kıbrıs'ın Türk ordusunca "Barış Harekâtı" adı altında işgalinin üzerinden 28 yıl geçti. İşgalin bu yıldönümünde de Kıbrıs tartışılmaya; "Kıbrıs sorunu" sorunun yaratıcıları tarafından "çözülmeye" çalışılıyor.

Bu bağlamda kimi gelişmeleri kısa başlıklarla özetleyelim...

Bilindiği üzere Kıbrıs'ta, Kıbrıslı Rum faşistlerin Makarios yönetimine karşı yaptıkları bir darbeyle "adayı Yunanistan'a bağlama", ENOSİS hayallerini gerçekleştirme girişimini fırsat bilen Türk hakim sınıfları "Türkiye'nin Kıbrıs'taki Türk nüfusun haklarını koruması gerektiği" türünden gerekçelerle 1974 yazında Kuzey Kıbrıs'ı işgal ettiler. Faşist Türk devleti böylece işgalci-yayılmacı yüzünü bir kez daha gösterdi. Kuzey Kürdistan'dan sonra Kıbrıs'ın kuzeyini de "sömürgesi" haline getirdi Faşist Türk devleti burada konumunu meşrulaştırmak ve işgalci yüzünü gizlemek amacıyla bir de kukla devlet kurdu. Her ne kadar kurulan bu devletin dünya devletleri nezdinde bir kıymeti harbiyesi yoksa da –ki TC dışında bu devleti tanıyan ülke yoktur!– Türk hakim sınıfları bu kukla devleti Kıbrıs sorununda masaya bir koz olarak sürmeye çalıştılar, çalışıyorlar.

Türk hakim sınıfları işgal sonrasında adadaki gücünü pekiştirmek amacıyla Kuzey Kıbrıs'taki ekonomik ve sosyal yapıyı değiştirmiş, deyim yerindeyse "kendine benzetmiştir". Tarım, denizcilik ve turizm gibi belli başlı sektörler/gelir kaynakları kurutulmuş, Kuzey Kıbrıs ekonomisi bütünüyle Türkiye'nin göndereceği yardıma bağımlı hale getirilmiştir. Kişi başına düşen milli gelirde önemli bir gerileme yaşanmış, hortumculuk yoluyla bankalar boşaltılmış, derin ekonomik krizler yaşanmıştır. "Türkiye'yi işgalci gören" adanın yerlileri ile Türk devletinin yerleştirdiği göçmenler arasındaki çelişkiler derinleşmeye başlamış, sonuçta huzursuz olan yerli nüfusun önemli bölümü adayı terketmeye, Av-

rupa ülkelerine ya da Güney Kıbrıs'a göçmeye başlamıştır. Belirtmek gerekir ki, Güney Kıbrıs'ın AB'ye üyeliğinin önümüzdeki süreçte kesinleşmesi durumunda getireceği "avantajlardan" yararlanma isteği Güney Kıbrıs'a göçün ardında yatan bir diğer etkendir.

Türk hakim sınıfları Kuzey Kıbrıs'ın siyasal yapısına da el atarak, onu kendi çıkarları temelinde şekillendirmiştir. Rauf Denktaş ve çevresindeki bir grup uşak esas belirleyici konumda tutulmuş, Denktaş muhalifi burjuva güçler sindirilmeye çalışılmıştır. (Bu bağlamda en iyi örneklerden biri Derviş Eroğlu'dur. Bu kişi başbakanlık görevini yürütürken Denktaş ile "ters düşmüş" ama bir süre sonra Ankara yönetimi tarafından "yola getirilmiştir!") Devrimci-demokrat muhalefet ise terör, baskı ve yasaklarla sindirilmeye çalışılmıştır. Demokrat muhalefetin önderlerinden Kutlu Adalı Türk hakim sınıflarının ve uşaklarının örgütlediği-desteklediği faşist çetelerin saldırısı sonucu katledilmiştir. Devrimci basın üzerinde baskılar sürmektedir. Gazete binaları –Türkiye'de olduğu gibi!– bombalanmış, gazeteciler gözaltına alınmış, hedef gösterilmişlerdir. Bu alanda da Türk hakim sınıfları adayı "anavatana benzetmekte" epey başarı elde etmişlerdir!

Kıbrıs sorununun Türk ve Yunan hakim sınıfları arasında çözümü bağıntısında taraflar farklı planlara sahiptirler. Türk hakim sınıflarının planı esas olarak iki ayrı devletin (Kuzey Kıbrıs ve Güney Kıbrıs "devletlerinin") konfederatif bir temelde Kıbrıs Cumhuriyetini oluşturması temeline dayanmaktadır. "İki toplumlu, iki devletli bir federasyon" Türkiye'nin "çözüm" yönünde temel taleplerinden birisidir. Yunanistan ise Kıbrıs'ta gerçek temsilcinin "Güney Kıbrıs Cumhuriyeti" olduğunu, Güney Kıbrıs'ın AB'ye girmesi gerektiğini, "Kuzey Kıbrıs'ın işgal bölgesi olduğunu, "Türk askerinin adadan çekilmesi gerektiğini" savunuyor ve Kıbrıs'ın Türk nüfusunun Kıbrıs Cumhuriyeti içinde –belirli haklarla– yaşaması gerektiğini ve AB'ye birlikte girmesi gerektiğini ileri sürüyor.

Kıbrıs sorununa Türkiye ve Yunanistan dışında ABD ve İngiltere de yoğun bir "ilgi göstermektedirler" İngiltere'nin "garantör devlet" konumu vardır ve bu konumunu kullanarak, Doğu Akdaniz bölgesindeki çıkarlarına uygun bir şekilde Kıbrıs sorununun çözülmesinden yanadır. Kıbrıs sorunun emperyalist çözümü, çözümde ağırlığını koyan emperyalist güce/güçlere bölgedeki çıkarlarının korunması, sağlamlaştırılması ve emperyalistler arası dengeler açısından bir dizi avantaj sunacak, bir tür anahtar rolü oynayacaktır. ABD emperyalistleri herşeyden önce Balkanlar ve Ortadoğu'daki iki "güvenilir" müttefiki ve NATO üyesinin Kıbrıs sorunu nedeniyle çatışma durumuna gelmesini engellemeye ve sorunu Birleşmiş Milletler (BM) üzerinden, her iki tarafı da fazla yaralamayacak bir biçimde barışçıl olarak çözme yönünde tavır takınmaktadır. Ortadoğu'da bir Türk-Yunan çatışması şu an ABD'nin Irak'a, daha sonra İran'a saldırı planlarının uygulanması açısından uygunsuz ve zararlı görülmektedir.

Emperyalist güçlere ve onun işbirlikçileri olan işgalci Türk devletine ve Yunan hakim sınıflarının devletlerine, bu güçlerin adadaki maşalarına karşı mücadelede kazanılmaksızın gerçek barış, kalıcı çözüm sağlanamaz. Kıbrıs'ta çözüm Kıbrıs halklarının ellerindedir.

Kıbrıs sorununun bu anahtar rolü AB'li emperyalistlerin de sorunun "çözümü" yönünde çaba sarfetmesini beraberinde getirmiştir. AB'li emperyalistlere göre Kıbrıs'ta "çözüm" devletlerin ve bölgelerin özerk olması, bu özerk yönetim üzerinde yükselecek gevşek bir idari şekillenme biçiminde olabilir. Bu "çözüm" planı AB'nin şekillenme ruhuna uygun bir plandır. AB emperyalistleri sorunun "çözümünde" ağırlık koyabilmek ve kendi çıkarları temelinde çözebilmek amacıyla Kıbrıs Cumhuriyeti'ni (Güney Kıbrıs) AB üyeliğine almaktan yanadırlar. Bu güçlerin Kıbrıs'ta "çözüme" ilişkin Kıbrıs Cumhuriyeti (Güney Kıbrıs) Avrupa Birliği'nin genişleme planı çerçevesinde aday ülkelerden birisi konumundadır ve AB üyeliği bağlamında aday ülkeler arasında Litvanya ve Letonya ile birlikte kriterlere uyan/yerine getiren "üyeliğe en hazır" üç devletten birisidir. AB'nin sözkonusu üyeler bağlamında kararını bu yılın sonuna doğru, ya da en kötü ihtimalle 2004 yılında vermesi beklenmektedir.

Kıbrıs Cumhuriyeti'ni (Güney Kıbrıs) AB üyeliğine alınması sorunu gelinen noktada Kıbrıs sorununun tartışılan en önemli noktalarından birisi haline gelmiştir.

Sorunun birkaç yanı vardır.

Türk devleti, Kuzey Kıbrıs'taki devleti tanımayan bir çözüme kesinlikle karşı olduğunu açıklamıştır. Kuzey Kıbrıs Türk "Yönetimi"nin dışlanarak Kıbrıs Cumhuriyeti'nin (Güney Kıbrıs) AB'ye tam üyelik görüşmelerinin gündeme getirilmesi Kıbrıs'ın kuzeyini işgal altında bulunduran Türk hakim sınıfları açısından rahatsız edici bir durumdur. Bu rahatsızlık çeşitli bağlamlarda dışa vurulmuştur. Geçtiğimiz dönemde Türk hakim sınıf sözcüleri ve burjuva medyanın kimi yazarları konuyla ilgili gelişmelerden duydukları memnuniyetsizliği dile getirdiler. Hatta bu konuda Kıbrıs Cumhuriyeti'nin (Güney Kıbrıs) AB üyeliği onaylandığı takdirde "Kuzey Kıbrıs'ın ilhak edilebileceği" görüşü eski Dışişleri Bakanı İsmail Cem tarafından dile getirilmişti. Türk hakim sınıf siyasetçilerinin bu yönlü karşı çıkışları eski Dışişleri Bakanının söylemiyle sınırlı değildir.

"Kıbrıs AB'ye Türkiye ile girer..." Bu söz işgalin 28. yıldönümü dolayısıyla Kuzey Kıbrıs'ta yapılan "törenlerde" gerek eski Kıbrıs işlerinden sorumlu bakan olan yeni Dışişleri Bakanı Şükrü Sina Gürel tarafından, gerekse kukla devletin kukla cumhurbaşkanı Rauf Denktaş tarafından dile getirilmiştir (Bkz. Hürriyet, 21 Temmuz 2002). Bu söylem, bir yanı ile Türkiye üye olmadan, Kıbrıs'ın üyeliğinin kabul edilmeyeceğinin ifadesi iken, bir yanı ile de gerekli görüldüğü ve fırsat çıktığı şartlarda Türkiye'nin ilhak planının açıkça ifade edilmesidir.

Hürriyet gazetesinin dış politika yazarlarından M. Ali Birand, "aldığı duyumlara göre" Türk Dışişleri Bakanlığı'nın gizli bir plan hazırlığı içinde olduğunu, "gelişmelere göre KKTC Dışişleri Bakanlığı'nın Türk Dışişlerine bağlanacağının söylendiğini, bununla Türk tarafının kararlılığını göstereceğinin hesaplandığını" 26 Ağustos 2002 tarihli köşe yazısında yazmıştır. Türkiye'nin AB'ye girmesi için Kıbrıs sorununun ödünler de verilerek ve tarafların –bu arada AB'li emperyalistlerin de– kabul edebileceği bir çerçevede çözümünden yana olan Birand'ın bu plana verdiği isim "Kıbrıs darbesi"dir.

Türk hakim sınıflarının Kuzey Kıbrıs'ı ilhak planları ve bu yönde atılacak somut adımların adada –ve bölgede– yeni gerginlikleri gündeme getirebileceği beklenmelidir. Kuzey Kıbrıs'ın ilhakı karşısında Kıbrıs Cumhuriyeti'nın (Güney Kıbrıs) ve onun ardındaki güç olan Yunanistan'ın buna tepki göstereceği açıktır. Bunun sonucunda silahlı çatışmaları da kapsayacak bir durum –emperyalist güçler böyle bir şeyi andakı çıkarlarına uygun bulmasa ve zamanlama açısından böyle bir şeyi şimdi istemese

bile!– ortaya çıkabilir.

Türk hakim sınıf siyasetçilerinin Kıbrıs Cumhuriyeti'nin (Güney Kıbrıs) AB üyeliğine girmesini engellemenin yollarından birisi olarak Kuzey Kıbrıs'ın Türkiye'ye ilhakı planı yanında Avrupalı emperyalistleri bu işten vazgeçirme yönünde kullandıkları/kullanacakları bir diğer "koz" ise Avrupa Birliği emperyalistlerinin oluşturmak istedikleri "Avrupa Ordusu"na veto koymaktır. Türkiye'nin bu kozu kullanmayı sürdürmesi koşullarında AB emperyalistleri Kıbrıs Cumhuriyeti'nin (Güney Kıbrıs) AB üyeliğine girmesini takvime bağlama yönünde bu sonbaharda verecekleri kararı gözden geçirecekleri-nin işaretini vermişlerdir. Bu bağlamda Avrupalı emperyalistlerin, üyelik kararı öncesinde Kıbrıs sorununun "kendi içinde" çözülmesinden yana tavır koymaları veya Kıbrıs Cumhuriyeti'nin (Güney Kıbrıs) üyelik kararını önce 2004'e, ardından daha da uzun bir zaman dilimine yaymaları şaşırtıcı olmaz.

AB'li emperyalistlerin Kıbrıs Cumhuriyeti'nin (Güney Kıbrıs) üyelik kararını sarkıtma yönünde çaba içinde bulundukları, bu yönde örneğin aday ülkelerden birisi olan Slovenya'ya komşusu Hırvatistan ile sınır sorunlarını çözmesi, bu yapıldıktan sonra ancak birliğe üyeliğin gerçekleşebileceğini içeren bir önergeyi imzaya açmaları Kıbrıs sorununda da benzer bir yaklaşım içerisine girebileceklerinin işareti olarak değerlendirilebilir.

AB emperyalistlerinin bu yaklaşımı bir yandan Türkiye'nin elindeki kozlara verilmiş bir taviz olmakla birlikte gerçekte AB emperyalistleri bu yaklaşımlarıyla sorunun "çözümünü" kendilerine bağlı göstermektedir. Öyle ya, ya AB'nin dediği yapılacaktır –ki o zaman Kıbrıs Cumhuriyeti (Güney Kıbrıs) AB üyeliğini kazanacak, Türkiye de AB'ye girmek yönünde belirli avantajlar elde edecek, en azından Kıbrıs kamburundan kurtulmuş olacaktır!– ya da AB kapısı önünde her iki taraf da beklemek zorunda kalacaktır!

Kıbrıs düğümünün bir çok farklı yönünün olduğu, yukarıda açıklamaya çalıştığımız gelişmelerle görülmektedir. Bu düğümün "çözülmesi" için emperyalistlerin baskısıyla taraflar arasında yıl başında başlayan rutin görüşmeler çeşitli aralıklarla sürmektedir. Eylül ayı başlarında Paris'te yeni bir görüşme yapılacaktır. Bu görüşmede BM Genel Sekreteri Kofi Annan'ın İngiltere'nin Kıbrıs Temsilcisi Lord Hannay tarafından hazırlanan bir "çözüm paketini" masaya süreceği belirtiliyor. Ancak taraflar bugünkü konumlarını ve görüşlerini koruduları sürece ve ölçüde "çözüm"den bahsetmek olanaksızdır.

"Çözüm..." Kıbrıs denildiğinde ilk akla gelen sözcüklerden birisi budur. Peki "çözüm" neredir? Kıbrıs sorununun "çözümü" ne kadar mümkündür?

Çözüm konusunda belirtmek istediğimiz ilk şey, bugün egemenlerin çeşitli "çözüm" planlarının olduğu ve ama bu çözüm planlarının gerçek anlamda "çözüm"ü getirmeyeceğidir.

Emperyalist güçlerin çözüm planları vardır. Bu planlara göre Kıbrıs'ta "federatif" veya "konfe-

Kıbrıs'ta gerçek barışın yolu devrimden, sosyalizmden geçmektedir. Bu gerçek çözüm için, devrimle sağlanacak kalıcı barış için Kıbrıs'ın değişik ulus ve milliyetlerinden işçilerinin örgütlü birliği ve mücadelesi olmazsa olmaz koşullardan birisidir. Bugün Kıbrıs'ta bu eksiktir.

deratif" bir yapının, biçimi ne olursa olsun "merkezi bir devletin" kurulması ve –bu zaman alacağından– bugünden bunun açıkça ilanı... Bu emperyalistlere göre sorunun önünün açılması için yeterlidir! Bu amaçla BM Genel Sekreteri Kofi Annan taraflara "görüşmeleri sürdürme" çağrısı yapmış; BM önerilerine destek verilmesini –somutta da Eylül toplantısında masaya süreceği plana– istemiş; esnek davranılmasını vs. istemiştir.

Emperyalistlerin bu çabaları karşısında tarafların istenen bir çizgiye çekilmesi, ortak bir noktada buluşmaları mümkündür. Ama bu gerçek anlamda sorunu çözebilecek midir? Bu sorunun yanıtı koskocaman bir "Hayır!"dır. "Hayır!"dır, çünkü böyle bir "çözüm" her yeni gelişme karşısında yeniden gündeme getirilmek üzere geçici olarak sorunların üzerini kapama temelinde bir "çözüm" olacaktır.

Temelinde sorunun gerçek yaratıcılarının durduğu bir "çözümün" gerçek anlamda bir çözüm olamayacağı açıktır. Kıbrıs sorununda da –diğer yerel, bölegesel çatışmalarda olduğu gibi– emperyalizmin, emperyalist sistemin böl-yönet politikası belirleyici önemdedir. Bu politikanın geliştirilip güçlendirilmesi için milliyetçilik, şovenizm vb. azdırılmakta, halkları birbirine düşürmenin araçları olarak yoğun bir biçimde kullanılmaktadır. Sorunun kaynağı emperyalızm ve işbirlikçilerinin halkları birbirine düşman hale getiren politikalarıdır. Emperyalizm ve işbirlikçileri ortadan kaldırılamadığı, onlara karşı mücadele kazanılamadığı sürece ve ölçüde gerçek anlamda bir "barış"tan, bölgesel çatışmalara kalıcı "çözümlerder" sözedilemez.

Bu genel yaklaşımın Kıbrıs bağıntısında gösterdiği gerçek şudur:

Emperyalist güçlere ve onun işbirlikçileri olan işgalci Türk devletine ve Yunan hakim sınıflarının devletlerine, bu güçlerin adadaki maşalarına karşı mücadelede kazanılmaksızın gerçek barış, kalıcı çözüm sağlanamaz. Kıbrıs'ta çözüm Kıbrıs halklarının ellerindedir ve gerçek barışın, kalıcı çözümün yolu devrimden, sosyalizmden geçmektedir.

Ama gerçek çözüm için, devrimle sağlanacak kalıcı barış ve halkların kardeşliği için Kıbrıs'ın değişik ulus ve milliyetlerinden işçilerinin örgütlü birliği ve mücadelesi olmazsa olmaz koşullardan birisidir. Bugün Kıbrıs'ta bu eksiktir. Kıbrıs'ta emperyalizme ve onun uşaklarına karşı, adadaki maşa güçlere karşı mücadelede yol gösterecek kitlelerle birleşmiş, yetkin devrimci, komünist bir önderlik yoktur; bolşevik bir parti önderliği yoktur. Dağınık ve güçsüz bir durumda olan devrimci-komünist güçler, enerjilerini böyle bir devrimci, komünist mekanizmanın, bolşevik bir partinin yaratılmasına harcamak yerine, yer yer günübirlik siyasetin içinde kalmaktadırlar; çeşitli reform talepleri ile yetinme durumunda kalmaktadırlar.

Evet, bolşevik tipte bir partiyi inşa etmek, uzun erimli hedefler ileri sürmek, bunu hayata geçirmek "yüksek siyaset" adına reform talepleri ileri sürmekten daha zor ve belki daha hayalci görülebilir. Kısa vadede belki çok fazla getirisi de olmayacaktır. Ama gerçek anlamda kurtuluş için, köklü bir dönüşüm için, devrim ve sosyalizm için, uzun vadeli hedeflere kilitlenmek, bu hedefler temelinde mücadeleyi örgütlemek, yeni toplum projesi ile kitlelere gitmek ve onları bu temelde kazanmak "yüksek siyaset"ten daha önemli ve değerlidir. Ve uzun erimde kazanacak olan budur!

Türkiyeli komünistler açısından Kıbrıs sorununun çözümünde Kıbrıslı komünistlere maksimum destek, faşist TC'ye karşı sınıf mücadelesini, devrim mücadelesini yükseltmekle olur. **"İşgalci faşist Türk ordusu Kuzey Kıbrıs'tan defol!"** şiarı bu sınıf mücadelesinde temel şiarlarımızdan birisidir.

Ağustos 2002 ■

Onlar yaşamalı!

Dörtyüzelli güne yakındır ölümüne bir mücadele sürüyor... Bu bir ajitasyon söylemi değil, gerçeğin ta kendisi. Faşist Türk devletinin devrimcileri cezaevlerinde tecrit ve teslimiyete yönelik saldırıları karşısında devrimciler canlarını ortaya koydu. "Ölmek var, teslimiyet yok!" şiarını hayata geçirdiler. Dörtyüzelli güne yakın bir süredir grup grup ölüme yattı devrimciler, onların yakınları... Bu mücadele içinde yüze yakın devrimci yaşamını yitirdi. En son, ölüm orucu eyleminin 431. gününde Fatma Bilgin tedavi gördüğü Ankara Numune Hastanesi'nde hayatını kaybetti.

Ölenlerin herbiri inandığı dava uğruna gözünü kırpmadan ölüme gidecek kadar büyük birer devrimciydi. Her devrimci bu yola çıkarken ölümü göze alır. Her devrimci gerektiğinde devrim için ölebileceğini söyler, ama bu söylemini her devrimci kanıtlayamaz. Devrim için büyük laflar eden, hatta önderlik eden kimi devrimcilerin ölümle burun buruna geldiklerinde canlarının devrim davasından çok daha tatlı olduğunu

gösterdi sınıf mücadelesi bize. İşkence tezgâhlarında diz çökenlere tanık olduk. Öyle kolay değil "devrim için gerekirse canımı bile veririm" demek. Ölüm orucunda düşenler bunu kanıtladılar. Onlar dosta da düşmana da devrimcilerin inandıkları dava uğruna ölümü hiçe saydıklarını kendi pratikleriyle gösterdiler. Onlar, örgütlülüğün, örgüte bağlılığın ne demek olduğunu ortaya koydular. Her türlü bağlantılarının kesildiği koşullarda bile örgütlerinin kararı olmaksızın ölüm yolculuğundan geri dönüşün devrimci onura sığmayacağını bilerek yollarına devam ettiler. Onlar ölümüne sözverdiler ve sözlerinden dönmediler...Onlar öylesine kararlı devrimcilerdi. Onların yerini doldurmak öyle kolay değil. Kolay değil ölümüne devrim davasına bağlı devrimcileri yetiştirmek. Hem de böyle süreçlerde.

Süreç öylesine kötü ki; yüze yakın devrimci ölüm orucunda can veriyor, geniş işçi, emekçi yığınların kılı kıpırdamıyor. Kitleler suskun. Ölümüne yürüyen mücadele bir avuç devrimci örgüt ve ölüm orucuna yatanların ya da bir bölüm tutuklu yakınının mücadelesi olmakla sınırlı kalıyor. Gözler kör, kulaklar sağır, ortalık toz duman. Uğruna ölüme gittiklerinin bilinci esaret altında, onlar seni duyacak halde değil. Özcesi, işçi emekçi yığınlar kendi davalarına sahip çıkacak bilinç ve örgütlülükten yoksunlar... Egemenlerin atını istedikleri gibi oynatmalarının nedeni buradan geliyor.

Burjuvazinin keyfi yerinde, demagojileri tutuyor. "Biz ölmemeleri için elimizden geleni yapıyoruz ama onlar vazgeçmiyor" türünden demogajilerle kitleleri uyutuyorlar. Timsah gözyaşları arasında ellerini oğuşturarak daha çok, daha çok devrimcinin ölmesini istiyorlar. Böylesi bir ortam onlar için her zaman bulunmaz. Yaşamasını istemedikleri insanlar birer birer ölüyor ve burjuvazi zarar görmüyor!

Devrimciler sınıf hareketi içinde etkili değil. Kitleleri seferber edecek durumda değil. Devrimcilerin ölümüyle de kitleler harekete geçmiyor. Bu sürecin muhasebesi doğru dürüst yapılmalı. Devrimci örgütlerin çoğu geç de olsa ölüm oruçlarına devamın bu süreçte yararlı olmayacağını gördü. Sekiz örgüt, yaptıkları açıklamayla ölüm orucu direnişini bıraktığını açıkladı. Bundan böyle tecrite karşı mücadele başka araçlarla sürdürülecektir. İki örgüt ise hâlâ ölüm orucuyla mücadeleyi sürdürmektedir. Bu, daha fazla devrimcinin ölmesi, sakat kalması anlamına gelir. Buna derhal son verilmelidir.

Ölüm orucuna son vermek demek, mücadeleye son vermek demek değildir. Doğru olanı mücadeleyi başka araçlarla sürdürmektir.

Ölüm orucu eylemine son vermenin Türk faşistlerinin hiç istemedikleri bir şey olduğu ortada. Ölüm orucuna son veren direnişçilerin tedavileri tamamlanmadan tekrar hapishanelere götürülüyorlar. Türk faşist devleti "ölmemeleri için uğraşıyoruz" yönlü sahtekârlıkların ardında baskılarını yoğunlaştırarak ölüm orucu eylemine son vermemeye yönelik zemini pekiştirmeye çalışıyor

Baskılar sürüyor, buna karşı mücadele de elbette sürecektir Ama, ölüm orucu eylemiyle değil, başka mücadele araçlarıyla...

Devrim davasına bağlılığını ölüme gözünü kırmadan giderek gösterenleri asla unutmayacağız. Onlar Kuzey Kürdistan/Türkiye devrim tarihinin sayfalarında yerini aldılar.

Gelinen aşamada ölüm orucu eylemiyle yeni ölümler olmamalı. Gözünü kırpmadan ölüme gidecek kararlılıktaki devrimcilere Kuzey Kürdistan-Türkiye devriminin ihtiyacı var.

Onların yapacağı daha çok şey var.

Onlar yaşamalı!

Ağustos 2002 ■

Türk şovenizminin bakış açısıyla eğitimde kadın-erkek eşitliği!

Elimizde Türk Sanayicileri ve İşadamları Derneği'nin (TÜSİAD) hazırlatmış olduğu Aralık 2000 tarihli **"Kadın erkek eşitliğine doğru yüşüyüş: Eğitim, çalışma yaşamı ve siyaset"** başlıklı raporu var. Bu raporda Türkiye'de kadın-erkek eşitsizliğinin eğitim, çalışma yaşamı ve siyasetteki yansımaları ortaya konuluyor ve genel tez olarak eşitliği sağlamak için nereden başlamalı sorusuna "önce eğitim" yanıtı veriliyor. TÜSİAD'ın finanse ettiği bir araştırmadan başka bir sonuç çıkmayacağı elbette bilincimizdedir. Türkiye'de kadın-erkek eşitliğinin sağlanmasının önündeki temel engelin yasaları ve tüm kurumlarıyla faşist Türk devleti olduğu, bu devletin yıkılarak sosyalizme giden yolun açılması gerektiği tek doğru sonucunun konulmasını elbette bekleyemezdik. TÜSİAD'ın başlıca derdi, Türkiye'yi Avrupa Birliği'ne taşıyacak kimi yasal düzenlemelerin, kendi deyimleriyle "demokratik dönüşümlerin" yapılmasıdır, bu rapora da yansıyan bu amaçtır. Amaç bu olunca kadın-erkek eşitliği bağlamında da göz dikilen hedef en iyi durumda emperyalist ülkelerde olduğu türden bir eşitlik, daha doğrusu ona yakın bir "eşitsizlik düzeyi"dir; özel mülkiyet sistemine dokunmadan ve o korunarak izlenecek bir gelişim çizgisi, daha açık koyacak olursak kapitalizmin ihtiyaçları doğrultusunda bir gelişmedir.

Türk devletinin bugünkü sınırlarını ve Türk ulusunun tüm diğer ulus ve azınlıklar üzerinde kayıtsız-şartsız egemenliğini temel alan bu raporda kadın-erkek eşitsizliğini sözümona bertaraf etmek için "önce eğitim" denilirken Türk şovenizminin bakış açısı ortaya konuluyor. Bu makalemizde sorunun bu yönüne değinmek ve rapordan ilgili bölümleri aktarmak istiyoruz.

TÜSİAD raporunda, faşist Türk devletinin vazgeçilmez temeline sarılınıyor: Bir ulus, bir dil, bir tek eğitim!

"Kemalizm, yeni kuşaklara yeni değerler ve siyasal bilinç kazandırmanın çözümünü, eğitim örgüt ve kurumlarının birleştirilmesinde bulmuştur. 'Bir ulusun insanları ancak bir eğitim görebilir. İki tür eğitim bir ülkede iki türlü insan yetiştirir. Bu ise duygu ve düşünce birliğine ve dayanışmanın amaçlarına tümüyle aykırıdır' gerekçesine dayanan Tevhid-i Tedrisat Kanunu (3 Mart 1924) sözüyle olmasa bile ruhuyla kadınların erkeklerle aynı eğitimi görmesine zemin hazırlamıştır." (s. 31)

Anadilde eğitim değil, Türkçe dilinde eğitim!

Eğitimle ilgili bütün bölümlerde esas alınan bu temel düşüncedir. Türkiye Cumhuriyeti sınırları içerisinde yaşayan Kürt ulusu ve diğer ulusal azınlıkların kendi dillerinde, ana dillerinde eğitim hakkı en başından reddedilmektedir. Bu rapora göre Türkiye'de resmi dil Türkçe'dir ve bu böyle kalmak zorundadır. Avrupa Birliği'ne giriş için dayatılan düzeltmeler bu temel önermeye dokunmama şartıyla ele alınabilir. Nitekim şimdi yapılmış olan yasal dü-

zenlemeler de bu doğrultuda olmuş, eğitimde Türkçe'nin tek geçerli ve resmi dil olması durumu devam ederken, Kürtçe ve diğer azınlık dillerinin bu dilleri konuşanların özel çabalarıyla öğrenmelerine izin verme derekesinde yasak kaldırılmıştır. Bu hiçbir şekilde "anadılde eğitim hakkı"nın tanınması değildır.

Eğitime ulaşmada fırsat eşitliği mi, asimilasyon politikasının gerekçelendirilmesi mi?

Rapor'da "zorunlu, parasız, laik ve cins eşitliğini yasal güvencelere bağlayan" bir eğitim politikası talep edilmekte ve özelde kız çocuklarının eğitimde fırsat ve imkân eşitliğinin sağlanmasına vurgu yapılmaktadır. (Cumhuriyetin kuruluşundan beri esasta bu ilkeler çerçevesinde bir politikanın izlendiği, ancak İmam Hatip Okullarının yaygınlaşmasına izin verilerek bu politikadan bir ölçüde sapıldığı ve bunun İmam Hatip Okullarının kapasiteleri sınırlanarak eski çizgiye çekilmesi gerektiği savunulmaktadır. Bugünkü eğitim politikasına bakıldığında bu ilkelerin hemen hepsinin lafta kaldığı tabii es geçilmektedir. Sekiz yıllık zorunlu eğitim gerçi yasallaşmıştır yasallaşmasına ancak bunu sağlayacak ne yeterli okul, ne de öğretmen vardır; "parasız eğitim" artık hayal olmuştur, cins eşitliğinin ne durumda olduğunu ise bizzat raporda aktarılan veriler göstermektedir.)

Raporda çok sık fırsat ve imkân eşitliğine vurgu yapılmaktadır. Örneğin fırsat eşitliğinin sağlanmasında okulöncesi eğitiminin önemi uzun uzadıya vurgulanmaktadır. İlginç olan bunun yapıldığı yerde de şovenist asimilasyon zihniyetinin kendisini açığa vurmasıdır:

*"Milli Eğitim Temel Yasası'na göre okulöncesi eğitimin amacı, 3-5 yaş grubundaki çocukların bedensel, zihinsel, duygusal gelişimini ve iyi alışkanlıklar kazanmasını, ilköğretime hazırlanmasını, elverişsiz çevrelerden gelen çocuklar için ortak bir yetişme ortamı yaratılmasını ve **Türkçe'nin doğru ve güzel konuşulmasını sağlamaktır.**" (s. 38)*

"Türkiye'de okulöncesi eğitim verilerinde en çok dikkati çeken özellik, bu düzeydeki olanakların sınırlılığı ve ana okulu, ana sınıfı ya da kurumlarından yararlanan çocukların azlığıdır." (s. 38)

TÜSİAD'ın dayandığı verilere göre, Türkiye *"çocuk gelişiminin en hızlı dönemini ilgilendiren okulöncesi eğitimde ... Avrupa Birliği'nin de, Suriye dışında komşu ülkelerin de çok gerisinde kalmıştır." (s.38)* "Ülkelere ve Cinsiyete Göre Okulöncesi Eğitimde Okullaşma Oranları" başlıklı tabloda okulöncesi eğitimde okullaşma oranının en iyi olduğu ülkeler % 99,9'la Hollanda, % 94,9'la İtalya, % 80,5'le Avusturya, % 63,9'la Yunanistan olarak tespit edilmiştir. Avrupa Birliği ülkeleri arasında okulöncesi eğitimde okullaşma oranının en düşük olduğu ülke % 29,9 ile İngiltere'dir. Türkiye ise % 7,6 ile okulöncesi eğitim bağlamında çok düşük bir oran sergilemekte ve komşularıyla karşılaştırmada Suriye'den (%7,3) bir sıra öncede yeralmaktadır.

Görüldüğü gibi okulöncesi eğitimin ana hedeflerinden biri "elverişsiz çevrelerden gelen çocuklara" –siz bunu Türkçe dışında anadiline sahip çocuklar olarak okuyabilirsiniz– "güzel ve iyi Türkçe" öğretmektir! Tabii bu anlaşılırdır da, resmi dilin Türkçe olduğu bir ülkede, eğitimde fırsat eşitliğinin yakalanmasının yolu mümkün olduğunca erken ve iyi bir şekilde o dilin öğrenilmesidir. Genel olarak anadilde eğitim hakkının kabul edilmediği yerde, okul öncesi eğitimde ana dilde eğitimde ana dillerde eğitimin yapılabilirliğini savunmak abesle iştigal oluyor maalesef.

Raporda savunulanın bilinçli bir asimilasyon politikası olduğunu ve bunun "fırsat eşitliği"yle perdelendiğini diğer bölümlerde de görüyoruz.

Örneğin Kuzey Kürdistan bölgesinde (onlar Doğu ve Güneydoğu Anadolu diyorlar!) kız çocuklarının okul eğitimindeki durumlarıyla ilgili olarak şunlar söyleniyor:

"Kız çocuklarının ilköğretime katımında asıl farkı yaratan, bölgelerarası gelişmişlik düzeyidir. Buna göre Doğu ve Güneydoğu Anadolu'da kızların katılımı öteki bölgelerden daha da önemli bir sorun olarak durmaktadır."

Bölgelere göre ilköğretimde kız öğrenci oranı (%) — 1999-2000

İç Anadolu	47,43
Marmara	47,09
Ege	47,17
Akdeniz	46,72
Doğu Anadolu	40,70
Güneydoğu Anadolu	41,55
Karadeniz	46,93
Türkiye	**45,37**

(Raporda Türkiye'nin bölgelere göre ilköğretimde kız öğrenci oranı % 45,84 olarak verilmiş, biz düzelttik. / BD) (s.44'teki tablo)

(Bu tablo bağlamında şuna dikkat çekmek istiyoruz: İlköğretimde kız öğrenci oranı verilirken, aynı yaş grubundaki kız ve erkek nüfus sayısının ne olduğu verisi yeralmamaktır. Biz başka kaynaklara baktık, fakat karşılaştırma açısından aynı dönemi ve bölgeleri ele alan bir istatistik bulamadık. İlgili yaş grubundaki kız ve erkeklerin toplam sayısının hemen hemen eşit olduğundan veya kızların sayısının biraz daha fazla olduğundan yola çıkılabilir. TÜSİAD programında "net okullaşma oranı" verilirken, bu oranın ilköğretim yaş grubu içinde olup ilköğretime kayıtlı çocukların sayısının aynı yaş grubundaki toplam çocuk sayısına bölünerek elde edildiği belirtilmektedir. "İstatistiklerle Kadın –1927-1992"de birçok ülkede olduğu gibi Türkiye'de de yaşlı kadın nüfusun erkek nüfustan daha fazla olduğu; genç ya da yaşlı olarak karşılaştırılmasında elde edilen ortalamanın da 1935 yılından itibaren kadın nüfusun lehine arttığı tespit edilmektedir. (Bkz. agk, s. 4) Bu durumda salt okullarda kayıtlı öğrenciler arasında yapılan karşılaştırma yanıltıcıdır. Gerçekte, ilköğretim yaşındaki kız çocuklarının mutlak sayısının erkeklere göre daha fazla ve dolayısıyla kız çocuklarının okullaşma oranının tablodaki veriden daha düşük olduğundan yola çıkılmalıdır.)

TÜSİAD raporunda yukarda aktardığımız tablo şöyle yorumlanmaktadır:

"Dünyanın başka birçok bölgesinde de olduğu gibi, Türkiye'de de okumaz-yazmazlık toplumdaki güç ve kaynakların eşitsiz dağılımının belirtilerinden biridir. Okumaz-yazmazlığa genel olarak kırsal bölgelerdeki yoksul insanlar arasında rastlanır. ***Resmi ya da standart olmayan dilleri konuşanlar,*** *kırsal alanlardaki kadınlar ve kentlerin çeperlerinde yaşayanlar okumaz-yazmazlığın en yaygın olduğu gruplardır." (s.72)*

"Görüldüğü gibi Doğu'da ve Güneydoğu'da Türkiye ortalamasının çok üstündeki hiçbir eğitimi olmayan kadın ve okula kayıtlı olmayan kız çocuk oranları bu genel örüntülerin ve toplumsal eşitsizliklerin temel bir belirtisidir. Bu durum bölgede uzun süre devam eden çatışmalar nedeniyle okulların kapalı tutulması, öğretmenlerin can güvenliğinin olmaması, zorunlu göç nedeniyle belli merkezlerde aşırı yığılma, yoksulluğun artması gibi nedenlerle bağlantılıdır. ***Bunun yanında, anadili etnisitenin taşıyıcısı olarak muhafaza etme amacı da kadınların ve kız çocukların resmi dilde yapılan eğitimle buluşmasını engelleyen bir tercihin sonucu ola-***

rak düşünülebilecektir. *" (s.72)*

Altını çizdiğimiz yerlerde somutta Kuzey Kürdistan'da Kürtlerin, Arapların, Süryanilerin... kızlarını diğer nedenlerin yanısıra, bilinçli olarak, ulusal varlıklarını/dillerini korumak amacıyla Türk okullarına göndermedikleri ileri sürülmektedir. Ancak, "Güneydoğu" ve "Doğu Anadolu'da" okula gitmeyen erkek çocuklarının oranının da Türkiye geneliyle karşılaştırıldığında yüksek olduğu sabıttır. Örneğin Türkiye genelinde 7-13 yaş arasında okula kayıtlı olmayan erkek çocuk oranı % 21.2 iken, bu oran Diyarbakır'da % 40.0, Urfa'da % 28.8 ve Erzurum'da % 27.9 dur. Aynı illerde okula kayıtlı olmayan kız çocuk oranları ise şöyledir: Diyarbakır'da % 61.4, Erzurum'da % 59.4, Urfa'da 46.3. Kız çocuklarının daha büyük oranda okuldan uzak tutuldukları açıktır. Ancak bunun"fırsat eşitliği"nin önünde bir engel olarak görülmesi, bu anlamda bir sorun haline getirilmesi Türk şovenizminin bakış açısıdır. Okulların başlıca Türkleştirme aracı olduğu, ulusal azınlıkların kendi dillerinin ve kültürlerinin ezilmesine hizmet ettiği noktada kızların ya da erkek çocukların bu nedenlerle okula gönderilmemesi haklıdır! Türk okulları günbegün beyin yıkamakta ve bu okullara Kürt ulusundan ve ulusal azınlıklardan çocuklar her sabah "Türküm, doğruyum... Varlığım Türk milletine armağan olsun!" diyerek ant içmek zorunda bırakılmaktadır. Türk şovenizminin bu bilinçli asimilasyon politikasına karşı bilinçli direniş doğrudur, haklıdır!

Aynı yaklaşımı özel azınlık okulları bağlamında da görüyoruz:

TÜSİAD'ın raporunda özelde azınlık okullarında kız öğrencilerin durumuna dikkat çekilmekte ve sözümona kadın-erkek fırsat eşitliğinin sağlanması kaygısı varmış gibi yapılırken açıktan Türk şovenisti yaklaşım açığa vurulmaktadır.

Sözkonusu "azınlık" okullarıyla kastedilen Ermeni, Musevi ve Rum özel azınlık okullarıdır. Aktarılan bir tabloyla önce Ermeni, Musevi ve Rum kesiminden azınlıkların erkek çocuklarını Türk okullarına, kız çocuklarını ise öncelikle özel azınlık okullarına gönderdikleri ileri sürülmekte ve ardından bunun bilinçli bir tercih olduğu yorumu yapılmaktadır:

"Okulöncesi ve ortaöğretim düzeyinde azınlık okullarında kız çocukların oranının bu denli yuksek olması ise, etnik varlığın sürdürülmesinde kadınlara biçilen merkezi rolu düşündürmektedir." (s. 54)

Durum tespiti adı altında yapılan bütün bu "veri" yorumları ardından "Hedefe nasıl ulaşırız?" bölümünde bakla ağızdan çıkarılmakta ve "araştıralım" vs. kısvesi altında en iyi "fırsat eşitliği" politikasının asimililasyon politikası olduğu / olacağı tezının temel taşları döşenmektedir:

"Kültürel engellerin işleyişleri konusunda kapsamlı ve dikkati araştırmalara gereksinim vardır. Örneğin, kadın okuryazarlığının aile dinamiklerini nasıl tehdit ettiğini, dönuştürdüğunü anlamalıyız. Etkili programları teşhis edip bu örneklerin nasıl çoğaltılabileceğini düşünmeliyiz. Bu gereksinim örneğin, dinsel destek mekanizmalarının ve iletişim ağlarının kadınlar için ne anlama geldiğini ve tesettür aracılığıyla yükseköğretime nasıl taşındığını da araştırmayı kapsar.

Rumca, Ermenice, Kürtçe gibi farklı anadili gruplarında kadınlara ve kız çocuklara kültürel varlığın taşınmasında nasıl bir rol biçildiğinin, bu rolün onları özellikle cemaat okullarına göndermek ya da eğitimden uzak tutmak konusunda ne tür örüntülere yol açtığının incelenmesi de bu kapsamda değerlendirilmelidir. Bilimsel verilere yaslanmadan eğitimi bir sihirli değnek gibi kullanan tartışmaların bu alanı daha da fazla siyasallaştırmaya hizmet edeceği unutulmamaladır." (s. 102)

İşte budur, Türk şovenizminin bakış açısı! Burada gayet açık bir biçimde Türkçe eğitim kadın ve erkeklere fırsat eşitliği, anadilde eğitim ise etnik kökenine hapsedilme ve eşitsizlik getirir, düşüncesi taşınıyor! Resmi dilin Türkçe olduğu yerde bu doğrudur, ancak sorun çok uluslu bir devlette diğer diller bir yana bırakılarak bir tek dilin, Türkçe'nin resmi dil kabul edilmesindedir. "Özgürlükçü, demokratik ve gerçek anlamda toplumsal katılımcılığa hizmet eden" bir eğitimin ancak "Türkçe" eğitimden geçebileceği bütün savunusu Türk ulusunun kayıtsız-şartsız egemenliğine dayanan bir bakış açısının mantıki sonucudur. Ve bu tabii ki, "anadilde eğitim" hakkının gerçek anlamda savunulmaması, bir tek resmi dilin geçerli olduğu, diğer dillerde eğitimin herkesin kendi özel meselesi olarak kabul eden anlayışın devamıdır.

Resmi dilden vazgeçildiği, ulusların ve dillerin eşitliği gerçekten savunulduğu ve sağlandığı şartlarda, bütün devlet dairelerinde / kurumlarında Türkçe dışındaki diller de "resmi dil" kabul olduğunda Kürtçe, Lazca, Ermenice, Rumca vb. dilde eğitim neden / hangi gerekçelerle fırsat eşitliğinin önünde engel olabilir ki? Ancak bunun için önce Türk şovenizminin bakış açısından kurtulmak gereklidir, kı bunun da TÜSİAD'ın hazırlattığı bir rapordan zaten bekleyemezdık.

Türkiye'de uygulanan eğitimin içeriği "özgürlükçü, demokratik ve katılımcı" değil, faşisttir; Türkleştirmenin üzerinde yükselmektedir, Türk-şovenistidir. Bu anlayışla, Türkçe'nin resmi dil olması ilkesinden vazgeçmeksizin "anadilde eğitim"e belirli ölçüde izin verilse dahi, özde değişecek bir şey olmayacaktır. "Eğitimin birliği" adına o zaman da Kürtçe, Arapça, Süryanice vb. dilinde Türkleştirme politikası sürdürülecektir.

Yukarda aktardığımız alıntılarda Türk şovenizminin nasıl "sözümona kadın dostu" fırsat eşitliği savunuculuğu kılıfıyla yapıldığını görüyoruz. Bizim açımızdan ilginç olan da budur. Bu bağlamda raporda kadın-erkek eşitsizliğini ortaya koyan onlarca tablo, yüzlerce talep içermesi çok fazla şey ifade etmemektedir. Bunları eleyip özde nelerin savunulduğu ya da nelerin savunulmadığının irdelenmesi gereklidir. Bir haklar hapishanesi olan TC devletinde ulusal soruna yaklaşım belirleyici sorunlardan biridir.

Bu sorunda burjuvazinin "en ileri", en liberal kesimini oluşturanların ve sözümona "laik, demokratik, eşitlikçi eğitim" savunusunu temel alanların bulundukları nokta işte budur! Bunların "eğitim politikası"nda en başta Türkleştirme gelmektedir!

TÜSİAD 'ın raporunda özelde Kuzey Kürdistan açısından asimilasyon politikasının bir aracı olarak ÇATOM'lar önemle vurgulanmaktadır. Buralarda da eğitim denildiğinde, anlaşılması gereken Kürt ulusunun ve ulusal azınlıkların özgürlükleri ve kendi belirledikleri ihtiyaçlar temelinde bir eğitim değil, Türk devletinin şovenist "bir ulus, bir dil, bir tek eğitim" temel politikasının sürdürülmesidir:

"Bölge odaklı yaygın eğitim etkinlikleri arasında GAP İdaresi Başkanlığı'nın Çok Amaçlı Toplum Merkezleri (ÇATOM)'nin çalışmaları, Güneydoğu Anadolu'daki kadınların eğitim sorunlarını dikkate alarak kalkınma süreciyle bütünleşmelerine yöneliktir. Hedef kitle, 14-50 yaşındaki kadınlardır. Bu merkezlerin amacı hedef grubu biraraya getirererk aralarında bir ağ oluşturmak; sorunlarını tanımlamaları, yardımcılar ve çözümler bulmaları konusunda güdüleyici olmak; liderlik becerileri öğreterek ve özgulenlerini geliştirerek toplum içinde kadınları görünür kılmaktır. ÇATOM'larda okuma yazma kurslarından çocuk bakımına, aile planlamasına ve

Saliha'nın zincirleri kıran azmi

Hürriyet

29 Haziran 2002 CUMARTESİ

Kurucusu: Sedat Simavi 1898-1968

Aşiret kuralları resim yaparak yıktı

Harran'da ilkokuldan sonra okula gönderilmeyen Saliha Sarıbo ğa, bölgedeki feodal yapıyı kırmak için ilk kişisel sergisini açtı

İLÇENİN KADERİ DEĞİŞTİ

SERGİYİ VALİ AÇTI

Ailem artık beni teşvik ediyor

meslek kurslarına kadar değişen çeşitli programlar sunulmaktadır." (s. 58)

Türk sanayicileri ve iş adamları ve genel olarak da Türk devleti kendilerini Kuzey Kürdistanlı kadınların kurtarıcısı olarak göstermekten de çok hoşlanmaktadırlar. GAP projesinin ve ÇATOM'ların Kürdistan'lı kadınların kendilerini köleliştirici "aşiret kanunları"ndan kurtulması yönünde ne kadar önemli bir adım olduğu medya üzerinden propaganda edilmektedir. Medyada töre cinayetleri, kız çocuklarının eğitimsiz bırakılması vs. vs. özelde Kürtlerin vahşiliği vb. gibi konular sıkca işlenmekte, Kürdistan'da özelde kadınlara yönelik yarı-feodal anlayışların hüküm sürmesi, bu bölgenin sömürgeci geri bırakılmışlıkla değil, vahşi "ulusal özellikle" ılgili olduğu havası yaratılmaktadır.

Ağustos 2002 ■

Akşam Gezintisi

Hapisten çıkmışın,
çıkar çıkmaz da
gebe koymuşun karını,
takmışın koluna
geziyorsun akşamüstü mahallede.
Karnı burnunda hatunun.
Nazlı nazlı taşıyor mukaddes yükünü.
Sen saygılı ve kibirlisin.
Hava serin.
Üşümüş bebek elleri gibi bir serinlik.
Avuçlarına alıp onu
ısıtasın gelir.
Mahallenin kedileri kasabın kapısında
ve üst katta kıvırcık karısı
yerleştirmiş pencerenin pervazına memelerini
akşamı seyrediyor.
Alaca aydınlık, tertemiz gökyüzü,
duruyor orta yerinde çoban yıldızı
bir bardak su gibi pırıl pırıl.
Bu yıl uzunca sürdü pastırma yazı,
dut ağaçları sarardıysa da,
incirler hâlâ yeşil.
Mürettip Refik'le sütçü Yorgi'nin ortanca kızı
çıkmışlar akşam piyasasına,
parmakları birbirine dolanmış.
Bakkal Karabet'in ışıkları yanmış.
Affetmedi bu Ermeni vatandaş
Kürt dağlarında babasının kesilmesini.

Fakat seviyor seni,
çünkü sen de affetmedin
bu karayı sürenleri Türk halkının alnına.
Mahallenin veremlileri, yataklara düşenler,
bakıyor camların arkasından.
Çamaşırcı Huriye'nin işsiz oğlu,
omuzlarında keder,
kahveye gidiyor.
Ajans haberlerini okuyor radyosu Rahmi Beylerin:
Uzak Asya'da bir memleket,
sarı ay yüzlü insanlar
beyaz bir ejderhayla dövüşmekteler.
Oraya gönderildi seninkilerden
dört bin beş yüz tane Memet,
kardeşlerini katletmeğe.
Kızarıyor yüzün
öfkeden ve utançtan
ve umumiyetle filân değil,
sırf sana ait
ve eli kolu bağlı bir hüzün.
Karını arkadan itip yere yuvarlamışlar da
düşürmüş gibi çocuğunu,
yahut yine hapisteymişin de
karakolda yine dövdürülüyormuş gibi
köylü candarmalara köylüler.
Ansızın bastırdı gece.
Bitti akşam gezintisi.
Bir polis jipi saptı sizin sokağa,
karın fısıldadı :
—Bizim eve mi?

1950 ■

(Nâzım Hikmet, Cilt 4, Adam Yayınları, s. 202-204)

Kıbrıs'ta gerçek ve kalıcı çözüm devrimle, sosyalizmle kazanılacaktır!

BOLŞEVİK devrim